Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sosyalist

KURUCUSU: Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Sayı: 33 3 Mayıs 1977 Salı FİATI: 250 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

PARABABALARI ECEVİT'İ KORKUTABİLECEK Mİ?

İki yıldır iktidarda oturan finans - kapital haydutları, ülkemizi baştan başa kanla yıkadılar. Seçimler yaklaştıkça iktidarı kaybetme korkusu ile her türlü canice planlara başvuruyorlar. Bu kanlı cinayetleri kilit noktalara yerleştirdikleri CIA ajanları, komando adlı CIA örgütleri ve tarikat yobazlarıyla işliyorlar. Konsolos maskeli CIA ajanları kendilerini gizlemeye bile gerek görmeden İzmir'de, Ankara'da, İstanbol'da yurdun her köşesinde çeşitli faaliyetler yürütüyorlar. Bu faaliyetlerin sonucu: İşçilerin, gençlerin, öğretmenlerin öldürülmesi oluyor. CIA'nın en son sahneye koyduğu iki kanlı oyun, Niksar ve Şiran olaylarıdır. Seçim kampanyasını yürüten yurtsever CHP lideri ve heyeti tuzağa düşürülerek kurşunlanmıştır. Niksar olayları için Ecevit, "yolumuzu değiştirerek bizi pusuya düşürdüler... Olay bir tertiptir ve eli silahlı kişiler önceden pusu kurmuşlardır. Tokat Valisi, Niksar Kaymakamı ve Niksar Emniyeti bu tertibin içinde yer almışlardır." demiştir. Olaydan birgün önce Gençlik ve Spor Bakanı AP'li Ali Şevki Erek Erbağ'da komandolar ile bir toplantı yapıyor. Eyüpoğlu "Olayın başında bir hükümet üyesinin oluşu üzüntü vericidir." diyor. Gazetelerin yazdığına göre, "Niksar olaylarını hazırlayanlar arasında olduğu ve saldırganları kışkırttığı ileri sürülen İçişleri Bakanlığı Müsteşar yardımcısı Ali Rıza Akdemir hakkında Bakanlıkta inceleme yapılmaya başlanmış." "Ali Rıza Akdemir' in MHP'den adaylığını koymak üzere çalışmalar yapmak için üç gün rapor aldığı, Bakanlıkça bu süre içinde izin almış sayıldığı bildirilmektedir."

Kanlı saldırıları kimlerin tertiplediği yoruma ihtiyaç göstermeyecek derecede açıktır. Finans - Kapital'in birinci Niksar saldırısından Ecevit ve CHP heyeti yurtsever binbaşı ve askerlerimiz sayesinde kurtulmuştur. Sonuç üçü ağır 13 yaralı.

Ecevit'e ve CHP heyetine finans - kapitalin ikinci saldırısı, hemen ertesi günü Şiran'da yapılmıştır. Olayın cereyan edişine bakalım.

"...Ecevit'in içinde bulunduğu büyük otobüs ve öteki araçlar Şiran'a girmişlerdir. MHP ve AP'lilerin taş ve sopayla konvoya saldırmaları üzerine CHP gençlik kollarından görevliler bu grubu (200 - 250 kadar komandoyu) sarmak, istemiştir. Ancak, bu arada komandolar yoğun silah atışına başlamışlardır. Alan 10 dakika süreyle savaş yerine dönmüştür." (Gazeteler). Bu savaş sırasında kolluk kuvvetleri ne durumda?

Olaylar sırasında Ecevit halka hitaben şunları söylüyor: "Türk askerini, Jandarma Komutanını, Türk ordusu adına göreve davet ediyorum. Jandarma ve polis yetersizdir. Güçlük çekilmektedir. Ancak ölürsek, beraber öleceğiz. Başlarımız düşse de ayrılmayacağız. Burada devlet yoktur, can güvenliği yoktur. Devlet Şiran'a gelmeden ben bir yere ayrılmam."

Ne yazık ki, Ecevit'in sözleri Şiran'daki savaşın yoğunlaşması ve kurşun yağmuru karşısında yarıda kaldı. Kendilerini otobüsün içine, oradan belediye binasına zor attılar. CIA güdümlü komandoların ve tarikat yobazlarının kurşunlu, baltalı saldırıları ortalığı kan gölüne çevirdi. Öyle ki, Ecevit Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri ile konuşması sonunda "yaralılar için helikopter gönderilmesini istemek" zorunda kalmıştır. Yaralı sayısı 50'yi aşmıştır.

Şiran saldırısı Ecevit'e finans - kapitalin ikinci ihtarıdır. Devleti ele geçiren finans - kapital ve tefeci bezirgânlık, bugüne kadar bütün devrimcilere uyguladıkları taktikleri uyguluyor. Silahsız çakısız yurtseverleri, silahlı saldırganların önüne, kurbanlık koç gibi çıkarıyorlar ve katlediyorlar. Bugüne kadar, yüzlerce genci, yurtseveri okullarda, yurtlarda, fabrikalarda böyle katlettiler. Ecevit "Devlet yok" diye basbas bağırıyor. Hayır, Devlet var. Ama onu finans - kapital ve tefeci bezirgânlık tutsak etmiş. Ecevit iktidara gelince, başarı şansı, devleti finans - kapitalin elinden kurtarmasına bağlıdır. Başına gelenlerden ders alması gerekir.

CHP'nin yurtsever liderine ve yöneticilerine karşı yapılan bu silahlı CIA saldırıları, çok ciddi bir olaydır. Ve aynı zamanda CHP'ye finans - kapitalin ihtarıdır. Finans - kapital, seçimi kazanacağından emin görünen CHP'ni daha şimdiden yıldırarak sola değil sağa (kendisine) dayanmasını istiyor. AP genel sekreteri Nahit Menteşe'nin şu açıklaması dikkate değer :

"...CHP'si siyaseti kendi teşkilâtıyla yapacağı yerde birtakım meslek kuruluşları ve bu arada DİSK, TÖB - DER adlı teşkilâtların bazı mensuplarını sokağa sürmüştür." Bu açıklamalardan ve daha çok olaylardan çıkan sonuç şudur : Finans - kapital ya benden yana olursun, ya da ölürsün diyor. Saldırıların anlamı olağan üstü büyüktür. Katiyen küçümsenip hafife alınamaz. Bu iki ihtardan sonra, Kennedy'ye düzenlenen suikastlar beklenebilir. İktidarı elden bırakmaya hiç te niyetli görünmeyen finans - kapital, Türkiye halkına karşı korkunç provakasyonlar planlıyor. **Öyle ki, hem seçimlerin hem iç savaşın yolunda yürüyoruz. Yolun nereye çıkacağını kestirmek pek kolay değil. Ancak, bütün yurtseverlerin görevi her iki ihtimali göz önünde tutmaktır.**

Ecevit'e yapılan emperyalist ve tefeci bezirgân saldırıları karşısında, sosyalistlerin görevi CHP'ne destek olmak, ona karşı yürütülen tertiplere karşı çıkmaktır. Bu görev, aynı zamanda anti - emperyalist ve anti - feodal cephenin önümüze koyduğu vazgeçilmez bir görevdir. Finans - kapitalin saldırı cephesi, saldırıları ile giderek anti - emperyalist ve anti - feodalist cephenin şekillenmesine ve saflarının sıklaşmasına yardım etmektedir. Fakat sosyalistlerin **bilinçli** görevi, bu cephenin kendiliğinden şekillenmesi yerine, bu cepheyi **bilinçli** olarak kurmaları, yaratmalarıdır.

Bütün sosyalistler, bütün yurtseverler GÖREV BAŞINA: Anti - emperyalist — anti - feodalist cephe saniye geçirilmeden yaratılmalıdır.

CHP ve Finans-Kapital

Son günlerde, gazetelerde çıkan haberlerde işverenler siyasî partiler ile ilgili görüşlerini açıkladılar. Halk, CHP'ni "umut" olarak görürken, finans - kapitalistler CHP'nin görüşlerinin "belirsiz" olduğunu söylüyorlar. Böyle "belirsiz" bir görüşün peşine halkımız nasıl takıldı? Veya Türkiye'nin en eski partilerinden biri olan CHP'nin görüşleri nasıl oluyor da hâlâ "belirsiz" olabiliyor? Bunca yıl CHP, düşüne düşüne kendine belirli bir görüş edinememiş mi? Bu sorulara cevap verebilmek için CHP'nin kısaca nereden nereye geldiğine bakmalıyız.

"CHP'NİN YOLUNDAN ÇIKAN CHP"

Türkiye'nin ana partisidir CHP. Yani, diğer partileri bünyesinden doğurmuştur. Müdafa-i Hukuk Cemiyetleri içinde örgütlenen Anadolu Burjuvazisi, daha sonra bunların birleşimi olan CHP altında örgütlendi. Aralık 1922'de Atatürk şöyle diyordu :

"...diğer memleketlerde partiler behemehal iktisadî maksatlar üzerinde teessüs etmiş ve etmektedir. Çünkü o memleketlerde muhtelif sınıflar vardır. (...) Güya bizim memleketimizde de ayrı sınıflar varmış gibi teessüs eden siyasî partiler yüzünden şahit olduğumuz neticeler malumdur. Halbuki, Halk Partisi dediğimiz zaman bunun içinde bir kısım değil, bütün millet dahildir." (Söylevleri).

İşte, Batı finans - kapitalistleri karşısında sümüğünü çeken Türkiye finans - kapitali yok gibi görünebiliyordu. Elbet bu sadece görünüşdü. Oysa Türkiye insanını avucunun içine alan "kodaman şehir bezirgânları" ile "taşra hacıağaları" CHP Devletçilik dehlizlerinde palazlandılar, tüylendiler. Ve bu gidiş, bu semirme CHP kabuğuna dar gelmiye başladı. İşte o noktada, CHP' nin karnında DP kıpırdanmaya başladı. DP'yi doğuruncaya kadar Türkiye finans - kapitalinin yolunda giden CHP, elinden bu şans kaçınca eski gittiği yoldan ilk ayrılışa böylece girmiş oldu.

"CHP - Babil Kulesinin hazinelerini aşıran iri Tefeci - Bezirgânlar, yüklerini DP - AP'ye aktarınca, Tapınağa sadık Başrahip İnönü ile derdimend irili ufaklı müridler, başlarının çaresine düştüler. Madem ki, Allahları göğe uçmuştu, şu kara yerdeki kullarla anlaşmalıydılar." **(Burjuva Particiliğinden Küçük Burjuva Particiliğine, Sosyalist s. 1, 1967).**

O güne kadar "işi ayağa düşürmeyen" ("kara yerdeki kullara" düşürmeyen) CHP, DP yavrusunu doğurduktan sonra, ister istemez yeni bir yönelişe girdi. CHP, hayırsız evlâdından çok çekmiştir. DP doğduğu anayı seçim raundunda yendikten sonra, bunla yetinmemiş, önce bir kanunla CHP'nin bütün mallarına (bina, gazeteler vb.) "devlet adına" el koydurtmuş, sonra yine bir seçim kanunu ile milletvekillerini budayarak ,tamamen yutmaya kalkmıştır. İşte CHP, bu fırtınadan gözünü ancak 27 Mayıs ile açabildi ve 27 Mayıs CHP içinde yeni gelişmelere yol açtı.

"27 MAYIS ŞOKU"

"27 Mayıs şoku Finans - Kapital (Tefeci - Bezirgân kodamanlarını ve büyük emlak sahipleriyle ağaları da içine alan Banka Şirket sermayesi) ile geniş küçük burjuva tabakalarından hiç değilse DEVLETÇİ KAPIKULU zümrelerinin arasında bir kopuşma yarattı. CHP'de Ortanın Solu parolası, CHP içindeki finans - kapitalist azınlığa karşı **küçük burjuva** ve **hür burjuva** hoşnutsuzluğundan kaynak almış devletçi **kapıkulu** zümrelerinin isyan bayrağıdır. CHP'li küçük burjuva yığınlar haklı olarak CHP fi-

(Devamı 3. Sayfada)

Hür Teşebbüs Konseyi ve Küçük Üretmencikler

Son yıllar Türkiye ekonomi politikasında önemli değişiklikler gözlüyoruz. Dün "sınıfsız imtiyazsız kaynaşmış bir kitleyiz." Demogojisini yapanlar, bu politikaları geçerliliğini yitirince, "sınıfları uzlaştırma, sınıfar arası barış, iş barışı" vb. demogojilerini kullanıyorlar. Tabii iş bu kadarla kalmıyor. Bunlarda yeterli olmayınca, **Cepheler** kuruluyor. Milliyetçi Cephe (aslında Vatan Millet satıcıları cephesi) demogoji ile yapamayan, finans - kapital + tefeci - bezirgânlığı, işçi sınıfı hareketini, emekçi halk hareketini zorla, kanla bastırma çabası oldu.. "Politika kiremitliğindeki" bu cepheleşme hareketi, ekonomi tabanında yeni örgütlerle desteklenmeliydi. Üstelik bu örgütlenme öyle olmalıydı ki, takılan maske kendilerini tanınmaz hale getirebilsin.

FİNANS - KAPİTAL ARABASINA BULUNAN KÜÇÜK ÜRETMENCİK ATI

«Halk önünde sınıf olarak çıkamayacak kertede soyguncu ve hain olan, Finans - Kapital + Tefeci - bezirganlar, toplumda arabalarına koşacak atlar bulabilirlermiydi? Türkiye gibi ekonomi ve toplum düzeni modern antika karması olan, yığınları örgütsüzlükten kırılan bir ülkede, bu çok zor olmamalıydı. Bu sosyal kümemiz, mülkiyet denilen ismi var cismi yok tabu ile çarpılmış küçük üretmenciklerimiz olamazmıydı? Tepesini bir avuç kodaman bezirganın tuttuğu, tabanını yüzbinlerce esnafçığın oluşturduğu Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu ile, tepesini bir avuç toprak beyinin tuttuğu, yüzbinlerce bir karış toprak parçasına esir küçük köylümüzü sözde temsil eden, Ziraat Odaları Birliği: «Rejim meselelerinde, ekonomik meselelerde, topluca seslerini duyurmak, anarşik ortamın gürültülerine karşı çıkmak, diğer iş adamları ile bağ kurmak» için, Finans-Kapital arabasına at oldu.

HÜR TEŞEBBÜSÜN «HÜRLÜĞÜ»

Acaip de olsa, bu birleşmeden çocuk doğdu. (ne kadar yaşayacağı küçük üretmenciklerin isyanına bağlı.) Doğan çocuk hürmüydü? Elbette.

Vatanı parsellemek hürriyetiyle hürdü. İşçileri fabrika dışına atma hürriyeti ile hürdü. «Hür teşebbüscü», esnafçığın, dükkâncığını başına yıkma hürriyeti ile hürdü. «Hür teşebbüscü» küçük köylünün bir karış toprağını elinden alıp, yad ellere atma hüriyeti ile hürdü.

Teşebbüs kabiliyetli miydi? Elbette!.. Küçük üreticinin ürününü tarlada, sanatkarın ürününü dükkancığında kapatıp, yüzde beş yüz kârla satma, suntayı mobilya gösterip 15 milyon vergi iadesi alma, ciklet, deterjan, makarna fabrikaları kurma «teşebbüs kabiliyeti» değilmiydi.

AÇILAN «CİHAT» ŞEHİT DÜŞEN KÜÇÜK ÜRETMENLER

Türkiye İşverenler Konfederasyonu Başkanı Halit Narin, keyfinden göbek atarcasına kuruluşu şu sözlerle açıklıyordu. «Türkiye'nin dörtte üçünü temsil ediyoruz. 25 milyon civarında çiftçi arkadaşımız var. Esnaf Tüccar ve sanayicilerin toplamıysa 5 milyonu buluyor. Dolayısıyla, 30 milyon insan Hür Teşebbüs Konseyinde temsil edilmiştir. Cihadımız mübarek olsun.»

Bir avuç parababası, bir anda **halkın** karşısına «30 milyon hür teşebbüscü» olarak çıkıyor ve hür teşebbüse yan bakanlara «Cihad» ilan ediyor. İşe bakın ki ilk vurduğu arabasına koştuğu küçük esnaflardır. İstanbul Bakkallar Derneği Başkanı İbrahim Gürdamar: «Bizim ne işimiz var koskoca sanayiciler ve tacirler arasında. Biz, günlük kazancını zor çıkaran insanlarız. Bu kuruluşa katılmamız mümkün değildir, karşıyız.» Ardından

(Devamı 3. Sayfada)

6 MAYIS 1972

ÜÇ YİĞİT İNSANI UNUTMADIK

DENİZ GEZMİŞ - YUSUF ASLAN - HÜSEYİN İNAN; 12 Mart faşizminin katlettiği yüzlerce devrimciden üçü. Halkımızın kurtuluşu için emperyalizme karşı dövüşmekten başka, ülküsü olmayan üç yiğit insan.

Tuttukları mücadele yolu, Jön Türk gelenek - görenekli devrimci gençliğimizin şahlanışıydı. Ancak işçi sınıfı ve onun devrimci partisinin yörüngesine oturmayan hareketler şahlanış da olsa, finans - kapital önünde yenik düşmeye mahkûmdur.

Devrimci gençliğimizin bir parçası olan bu üç yiğit insanı unutmadık.

CİA PROVAKASYONU:

KATLIAM

PARABABALARI 1 MAYIS'I KANA BULADI.

1 MAYIS kana bulandı. Yüzbinlerce insan BİRLİK-DAYANIŞMA-MÜCADELE **için coşkuyla, inançla toplanmışlardı. Bu Birleşme Dayanışma, kimleri gocundurdu? Yerli ve yabancı parababalarını. İşte, CİA'dan emirli ajanlarıyla bu birliği bozabilmek için, provakasyon silahına sarıldılar. Şirvan'da, Erzican'da, Niksar'da halka ateş açanlar kimler ise, 1 Mayıs İşçi Bayramını usta bir tertiple sular idaresinden İntercontinantal ve çevre binalardan ölüm kusan silahlarıyla, kana bulayanlarda onlardı.**

Televizyonda CİA filmi boşa gösterilmemişti. Bu filmle beraber, Türkiye halkına karşı CİA saldırıları daha bir yoğunluk, daha bir açıklık kazandı.

Bu bir avuç parabası, bir avuç CİA patentli ajanlarıyla nasıl başarıyorlar bu işi? Musaddıkı deviren CİA şefinin söylediği gibi; «HALK ÖRGÜTSÜZ OLDUĞU İÇİN»

İşte bu gerçek; Emperyalizmin, Faşizmin pençesinde inim inim inletilen halkımıza verilecek en büyük derstir. ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ. **Ve halkımıza sesleniyoruz.**

«Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, BÜTÜN DEVRİMCİ YILDIZLAR, **Tarihin ve İşçi sınıfının yörüngesi içine akmalıdırlar. Bu yörünge** PROLETARYA PARTİSİDİR.»

Devrimciler, Sosyalistler; uzayın sağır boşluklarında bir bir yitmek istemiyorsak, CİA kurşunlarıyla yok olmak istemiyorsak, GÖREV BAŞINA!

Görev, hergün daha acımasız deneylerle dayatıyor. YA BİRLEŞMEK! YA ÖLÜM!

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

MİLLÎ İRADE

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

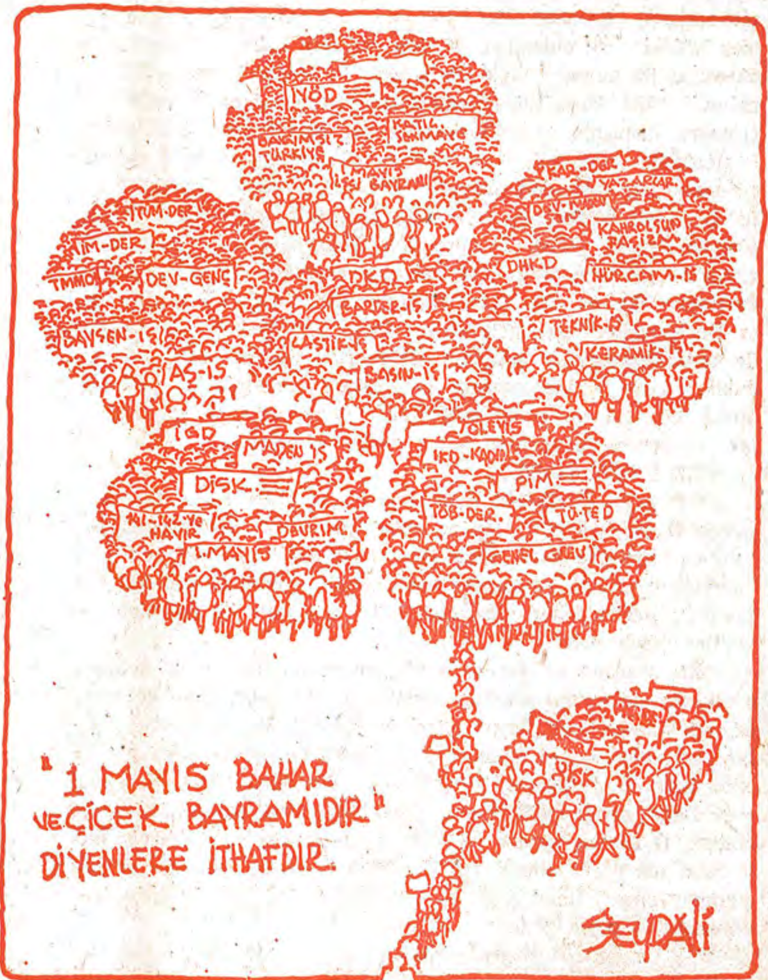
Çaltı: 131
18 Ekim 1965

Seçimlerde, irili ufaklı siyasî partilerin hiç ağızlarından düşürmedikleri bir büyülü filozof taşı var: Millî İrade! Seçilen Milletvekillerinin millet dileği ile Meclise geldikleri söylenir. Seçimde millet iradesi nasıl gerçekleşir? Seçmenlerin, bir takım kâğıtları karanlık hücrede zarfa koyup kapatarak sandığa atmaları, şu veya bu kişiyi veya Partiyi "Dileme" leri millî iradeyi gerçekleştirmek sayılabilir mi?.. Sigara içenin pek çok dilediği şey tütündür: bir yol alışanlar, ömürleri boyunca, rızıklarından keser, sağlığını yok eder, taksit'le intiharı göze alır: sigara içmekten cayamaz. Her tiryaki, kendisini kısa yoldan öldürmeye yarıyan sigarayı içerken "kişi iradesi"ni kullanır; tütünün nikotin zehirini "seçer". Oruçlunun önüne ekmekle sigarayı koyun: ilkin sigarayı seçer. Bu neyi ispat eder? İnsanın "keyif veren zehirle" bile bile "irade"sini kullanarak ölümü göze aldığını. "Millî İrade": böyle milletin bile bile zehiri seçmesi demek olur mu? Bezirgân Partilerimiz "olur" diyorlar. Bunu açıkça söylemiyorlar, ama, fakir köylünün vurguncu tüccarı ve tefeci ağayı "seçtiğini" öne sürerlerken, sözlerden bu anlam çıkıyor.

Bugünkü halkımızın büyük çoğunluğu: Babil çağındanberi ilkin zorla alıştırıldığı, müptelâsı olduğu, ölesiye tiryakisi kesildiği sonsuz eğilimlerin kurbanıdır. Onun Bâbil eğilimleri ile yaptığı "seçim" tütün tiryakisinin sigarayı, ayyaşın rakıyı, esrarkeşin "nefes"i, afyonkeşin morfini "SEÇME"sinden ayrılacaksa, herşeyden önce yalnız kimi ve ne için seçtiğini bilmesi, normal bir millî irade kullandığını ispat etmez. Seçtiği Milletvekilinin, seçmenleri yararına davranıp davranmıyacağını bilmesi de yetmez. Gerçek, meşru ve normal bir seçimden konu açabilmek için en az iki şart gerektir: 1 — BİLİNÇ: Seçmenin kendi sosyal durum ve yararlarını duruca kavraması; 2 — GARANTİ: Seçilenin o durum ve yararlar uğruna gerekirse ölümü göze alabilmesini sağlamak. Yurttaş kendisinin ve çevresinin bilincine varmadıkça, seçtiği kişi ve Partiyi sağlama bağlamadıkça gösterdiği davranışla "seçim" değil, tam bir "Aldanım" içine düşmüş olur.

Türkiye'de seçmenlerin yüzde 99'u, henüz kimi, niçin seçtiğini dahi bilmez. Köylü, işçi, esnaf milletvekili adaylarının yüzünü görmez, adını duymaz. Aydın çoğunluğumuz, gazetede kalıbını ve methini işittiklerine, cahillerimizse kulaklarına en çok

(Devamı 3. Sayfada)

Zaire Halkı ve Devrimci Mücadelesi

«Keskin bir bıçak gibi isyancılar Zaire'de ilerliyorlar... Kinşasa'dan savaş alanına gönderilen bir alayın «şok birlikleri» uzun süren tren yolculuğundan sonra 200 kilometre yol yürüdüler... Lumumbaşi başrahibi dinî bir açıklamada bulunarak halkın, iktidarda bulunanlar tarafından sömürüldüğünü söyledi... 40.000 kişilik Zaire ordusu yeniliyor...»

Bu açıklamaları biz yapmıyoruz. Bunları, Vietnam savaşı sırasındaki Tiyö, Lon Nol katliamlarını aktarmış olan büyük Amerikan ve İngiliz gazeteleri yazıyor. Kudurmuşcasına bir «kızıl tehlike» psikozu içinde bulunmalarına rağmen halkların kendi kaderlerini kendilerinin tayin ettiklerini görüyorlar.

Amerikalılar, Fransızlar, Belçikalılar ve Kızıl Çinliler tarafından beslenen, desteklenen, eğitilen, her yerde ve her an adamları bulunan bir ordu nasıl oluyor da bu kadar kısa bir zamanda çözülmeye başlıyor? Neden yer yer savaşdan kaçıyor?

Ayrıca bu ordu ne için ve kimin için, kime karşı savaşıyor? Mobutu'yu ve düşmek üzere olan rejimini savunmak için mi çarpışıyor? Mobutu'nun, Afrika'nın en büyük düşmanlarının müttefiki olduğunu, ilerici ve devrimci hükümetleri devirme çabaları içinde olanların dostu olduğunu; sömürgeciliği sistemleştirmeye çalıştığını unutuyor mu? güney Afrika ırkçıları ile birlikte davranarak genç Angola Halk Cumhuriyetini devirmeye uğraştığını, «200» Zaireli aile ile birlikte ülkenin milyonlarca dolarını İsviçre bankalarına aktardığını ve halkı sefaletin eşiğine getirdiğini; Zaire'yi batılı gizli servislerin cirit atma merkezi haline dönüştürdüğünü; rüşveti ve soygunculuğu kurumlaştırdığını zihinden çıkartıyor mu? On bir yıllık Mobutu hükümranlığı süresi boyunca işkencelerin, cinayetlerin, günde lik olaylar haline geldiğini, binlerce siyasi muhalif kişinin ortadan yok olduğunu görmezlikten mi geliyor? Mobutu'nun Zaire halkını emperyalistlerin ve Afrikalı müttefiklerinin kölesi yaptığını düşünmüyor mu?

Zaire'deki bütün bu çelişkiler ve olaylar belirli çevrelerce Sovyet-Amerikan çekişmesi olarak yorumlandı. Kukla Mobutu'nun müttefiki ve üçüncü dünyada emperyalizm stratejisinin inatçı savunucusu Çinlilerin bir kez daha dünya emperyalistleri ile olan ittifakları kanıtlanmıştır.

Şu anda üçüncü dünya ülkelerinde, siyasi, iktisadi ve askeri açıdan kimler egemendir? Sömürülen halkların kurtuluşunu, onları baskı altında tutanlara, silah, araç gereç sağlayarak engelleyen kimlerdir? Bunlara insan malzemesi dahi sağlayan kimlerdir? Faşist iktidarların daha da güçlenmeleri için kimler ekonomik yardımlarda bulunmaktadır?

Şu günlerde Zaire halkı acılı günler yaşamaktadır. Yeni Amerikan diplomatı Andrev Young, Zaire'yi «Afrika'nın Vietnam'ı» yapma çabasındadır. Ancak Afrika'nın tüm ilerici ve sosyalist ülkeleri başkanları **olan Seku Ture, Samora Machel, Siad Barre, Agostino Neto, Didier Ratsiraka**'nın açıklamalarında tek bir ağızdan anti-emperyalist cephenin kurulması isteklerini tekrarlamaktadırlar. Afrikanın diğer ülkelerinin halklarının da en kısa zamanda bu yönde karar alacakları kaçınılmaz bir gerçeklik olacaktır.

Zaire'de bugün, batılı güçler tarafından işbaşına getirilen Mobutu görevlerini yerine getiremektedir. Yabancı sermayeyi gereğince koruyamamakta ve «kızıl tehlike» nin, «Hür dünya»nın güney kıyılarına yanaşmasını önleyememektedir.

Ama acaba Zaire neden, aniden son günlerin en çok söz konusu edilen ülkesi haline gelmiştir? Bu sorunun cevabı, her olayın temelini teşkil eden ekonomik yapı ile birlikte açıklanabilir.

Bir süreden beri ülkenin kuzeyinde devam eden, **Vatsa** bölgesindeki halk ayaklanmaları, **Şaba** bölgesindeki gibi, batılı güçleri tedirgin etmemiştir. Çünkü batılı parababaları **Şaba** bölgesindeki ayaklanmanın Zaire'nin ekonomik hayatını felce uğratmasından korkmaktadırlar.

Amerika Birleşik Devletleri, Kongrede alınmış 30 milyon dolarlık askeri yardım kararından 2 milyonunu «avans» olarak göndermiş bulunmaktadır. Belçika ve Fransa'nın yardımlarının ne oranda olduğu bilinmemektedir.

17.Mart.1977 tarihinde Güney Afrika Radyosu, Fransızca servisi aynen şöyle bir yorumda bulunmuştur: Zaire «günümüz Afrika'sında siyahlar tarafından yönetilen batı demokrasilerinin en güçlü kalesidir». Neden? Çünkü Zaire, özellikle **Kasai** ve **Şaba** bölgeleri ile çok zengin yeraltı madenlerine sahiptir.

Zaire Afrika çinkosunun % 45 ini, Afrika kalayının % 30 unu ve gene Afrika bakırının % 19 unu sağlamaktadır. Aynı zamanda Afrika'nın en önemli bakır, kobalt ve sanayi elması ihracatçısıdır. Bu madenler genel olarak ülkenin güney kesiminde elde edilmektedir. Bu bölgede iki çok uluslu şirket madenleri işletmektedir. Bunlardan biri **«De Beers»** şirketi diğeri ise **«Belçika Şirketi»** dir. Ayrıca bir de **Gécamines** şirketi faaliyet göstermektedir. Ancak her iki çok uluslu şirket de bundan önce manganezin başına gelenlerin bu madenlerinde başına gelmesini istememektedirler. Gerçekten bundan bir süre önce Zaire kötü bir davranışta (!) bulunarak kuzeye giden demir yolunu açmış ve şirketler manganezden yararlanamadan kayba uğramışlardı.

Bakır için daha değişik bir sistem uygulayan çok uluslular bunun hemen hemen üçte ikisini demiryolu ile kuzeye göndermekte geri kalanını ise (ortalama 30.000 ton ayda) güneyde Rodezya ile sınırın açık olduğu yerden güney Afrika limanına göndermekte ve Japon veya İngiliz bandıralı gemiler ihracatlarını yürütmektedirler. Böylece fiyatlara % 30 ila 50 arası bir artış eklenmiş olmaktadır.

Gerillaların bu bölgede güçlenmeleri ise çok uluslu şirketler açısından tam bir «blokajı» getirecektir.

Ancak Zaire'de bakırdan da önemli bir yeraltı madeni daha bulunmaktadır. Bu kobaltdır. Hukuken Zaireli gibi gözüken **«Gécamines»** şirketi aslında **«Belçika Şirketinin»** bir yan kuruluşundan başka bir şey değildir. **Ve bu şirket tek başına dünya kobaltının % 60 ını üretmektedir.** Dolayısı ile dünya fiyatını kendisi ayarlamaktadır. Tıpkı sanayi elmasında dünya fiyatını ayarlayan şirketin **«De Beers»** şirketi olması gibi... Kobalt günümüzde çeşitli alaşımlarda ve özellikle yüksek dirençli özel çeliklerin yapımında kullanılan bir maddedir. Amerika Birleşik Devletlerinde son derece az üretilen bu maddenin sıkıntısı gazetelerden gelen haberlere göre daha şimdiden kendini hissettirmeye başlamıştır.

1974 yılına kadar yalnızca bakır ve kobalt, ihracatın % 66 sı ila 75 arasında değişen bir oranı meydana getirmekte idi. 1976 yılında resmi kaynaklardan yapılan bir açıklamada aynen şöyle deniyordu: «günümüzde bu yüzde oranının % 85 ile 90 arasında olması doğaldır».

Aynı dönemlerde ülkeye giren dövizin % 10 ila 15'ini ise elmas, çinko ve kahve oluşturuyordu. Kahve hariç tüm sayılan madenler halen «hassas» olarak adlandırılan bölgede bulunmaktadır.

Kandırmaca olarak yapılmış olan son zamanlardaki «Zaireliléştirme» ve «radikalleşme» gösterilerinden sonra dolar gizli bir devalüasyona uğramış ve bu nedenle yabancı sermaye daha temkinli davranışlar gösterme çabaları içine girmiştir. Bu çabalardan biri de, şayet sermayelerini kurtaramayacak olursa Mobutu'nun finans kapital tarafından düşürülmesi olacaktır.

Halen Zaire'de sıcak savaş sürdüren örgüt **FLNC**'dir. Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında toplanmış olan Şaba militanları Mobutu'ya korkulu saatler yaşatmaktadırlar.

FLNC'nin bu günkü başkanı olan **Nathanael Mbumba** 1967 yılında Şaba bölgesi komiseri görevine getirilmiştir. Ve aynı dönemde Mobutu'nun tek partisi olan MRP kurulmuştur. Bu partinin denetimindeki polis birlikleri sınırsız yetkilere sahiptirler. Bu birlikler bir gün Şaba bölgesinde Mbumba'nın gözleri önünde yasa dışı bir tutuklama hareketine girişince o dönemin eyalet komiseri buna karşı çıkmış ve kendisini de hapishanede tutuklu bulmuştur. Daha sonra yeniden görevine iade edilince bu kez istifa etmiş ve 1968 ocak ayında gizlice ortadan yok olmuştur. 19.haziran.1968 yılında yeni kurtuluş cephesi kurulmuştur. İllegal olarak kurulan bu örgütün program tüzüğünün üçüncü maddesi şöyle demektedir:

«**FLNC** devrimci ve ilerici bir harekettir....

«**FLNC**'yi oluşturan temel ilkeler şunlardır : devrimci teori, siyasi-askeri disiplin, kitleler ile bağ, dünyada mücadele veren tüm ezilen halklar ile militan dayanışma (...) **FLNC** kendisi gibi sömürgeciliğe, ve emperyalizme karşı mücadele veren ulusal kurtuluş hareketlerinde halkları ve örgütleri destekler.»

Programının daha sonlarına doğru ise Mobutu'nun devrilmesinden sonra nasıl bir yönetimin geleceği de açıkca belirtilmiştir.

Kuruluş gerekçeleri doğrultusunda şimdiye kadar mücadele vermiş olan **FLNC** Angola halk savaşına da katılmış ve **MPLA** saflarında yerini almıştır.

Zaire'de halen kuzey ve doğuda perçinleşmiş olan halk ayaklanmasının yanı sıra güneyde de güçlü bir ayaklanma başlamış bulunmaktadır. Artık Mobutu ve batılı kapitalistler sonlarının gelmiş olduğunu iyiden iyiye hissetmektedirler.

DÜZELTME

Gazetemizin 32. sayısı önemli tertip yanlışlarıyla çıkmıştır. Yazılar aşağıdaki düzeltmeler çerçevesinde değerlendirilmelidir.

POLİTİK BUNALIM : 3. sütunda; ...söylesin, o zaman, eğer önergeyi vermek kendisine güç geliyorsa, biz de veririz. Ama koalisyon ortaklarına baskı yapmak için erken seçim ister görünüp, önergeyi bize verdirtip, sonra yine erken seçimden kaçacaksa, grubu önergemize oy vermeyecekse, böyle bir oyuna alet edilmek istemeyiz'' der.

Tam Hacivat Karagöz oyunu. Demirel - Ecevit cilveleşmesi ve karşılıklı yarenlikleri sürüp gider. Bu orta oyununun cereyan ettiği günlerde ABD Başkanının özel temsilcisi Clifford Türkiye'ye gelir. Bir dizi görüşmeler yapıp ayrılırken, Ecevit'le de bir görüşme yapar ve...

ECZACIBAŞI OLAYI : 2. sütun 6. satırın altına; 3. sütun 19. satır ve paragraf sonuna kadar devamı.

İşte size işçisi sendikadan daha ilerde olan bir fabrika. Denebi-... yazı **devam ediyor ve** ...hemen bir işyeri sendikası kurdurtuyor: Atom - İş. 1974 yılında ise Petrol - İş fabrika temsilcilerini pa-... **satırının altına** ...rayla satın alıp işyerinde yetkili-... **satırı ve devamı giriyor.**

ASGARİ GEÇİM : 2. sütun 6. paragraftaki; ..."umut" olarak yutturulmaya çalışılan Ecevit'in teklifinde ise: "en az geçim indirimi" mikdarı asga-... **şeklindeki satırlar, 3. sütun 2. satırın başına girecek.**

V. P. 1. Olg. Kon. Değ. (2) yazısında; 1. sütun 7. satırdaki biçimli kelimesi bilinçli olacaktır.

Etiyopya Olaylarının Düşündürdükleri: II

200.000 köylü açlıktan ölürken, aslanlar aslanı H. Selassie; çeşitli ülkelerin yardım tekliflerini reddediyor, açlığı inkâr ediyordu. Şölenlerde binlerce hayvanın eti zebil ediliyordu. Etiyopya'da düzen böylesine çürümüştü.

Kriz şehirlere yansımadıkça siyasî bir etkiye yol açmadı. Altı ay sonra şehirlerde öğrenci ve işçi gösterileri başladı. 5 kişi öldü. Gösterilerin sebebi gıda maddelerine ve benzine yapılan zamdı. Gösteriler üzerine zamlar geri alındı. Ancak kriz tüm sınıf ve tabakaları sarmıştı. 28 Şubat 1974 tarihinde, askerler de zam isteğiyle ayaklandı. İkinci Kolordu Asmara şehrini işgal etti. Askerlerin başlıca talepleri: Maaşlara yüzde yüz zam, sosyal güvenlik ve hükümetin istifası idi. İsyan genişledi. Başkent Addis Ababa da işgal edildi. Hükümet askerlerin taleplerini kabul zorunda kaldı. Başbakanlığa Makonnen diye biri getirildi.

Askerlerin peşinden 85.000 işçi genel greve gitti. 17 maddelik bir istek listeleri vardı. Başlıcaları: ücretlere zam, sendikalaşma hakkı, gösteri hürriyeti, bir fiyat kontrol komitesi idi. 4 gün sonra istekleri kabul edildi. Peşinden öğrenci gösterileri başladı. Öğrencilerin istekleri arasında parlamentonun yetkilerinin artması ve parti kurulmasının serbest bırakılması vardı. Öğrenci gösterilerine karşı baskın yapıldı. Pek çok öğrenci tutuklandı. Tekrar gösteri ve grevler başladı.

Görüldüğü gibi devrimci bunalımın bu ilk aşamasında henüz halkın çeşitli kesimlerini, işçileri, köylüleri ve aydınları etrafında toplayacak devrimci taleplere rastlanmamaktadır. Gerek askerlerin, gerek işçilerin hareketinde ağır basan yan henüz ekonomik taleplerdir. İmparator hâlâ eleştirinin dışındadır.

Ancak bu devrim ayları, halkın onlarca yılda elde edemediği siyasî tecrübeyi onlara kazandırır. Fransız Devrimini romantik bir yücelişe uğratan Michelet, devrim gününü kastederek, "O bir tek ihtilâl günü on milyon insan yarattı" der. Habeşistan'ın 1974 Şubatından, Ağustosuna kadar geçen altı ay da on binlerce devrimci yarattı denebilir. Bu günlerde Etiyopya'da neler oldu bilmiyoruz ancak altı ay sonra birden bire askerlerin, İmparatorun yetkilerini elinden aldığını, 14 sarayına el koyduğunu görürüz. Tüm tabular gibi İmparator da yıkılmıştır.

Onbir gün sonra ülkenin en büyük ulaşım şirketi, Amerikan sermayesinin kontrolündeki tekel Ambasa millileştirildi. Bir subay radyodan devrimin : Antifeodal, anti - emperyalist, anti - komünist" olduğunu ilân ediyordu. General Andom başa geçirildi. 20 Aralık 1974'de "sosyalizm bildirisi" ilân edildi.

Elbette bu sosyalizm proletarya sosyalizmi değildir. Hemen tüm geri ülkelerde burjuva devrimleri demokratik taleplerini, ikinci dünya savaşından beri sosyalizm diye adlandırmaktadır.

Nitekim bu anlayışa paralel olarak millileştirmeler başladı ve giderek bir toprak reformu ilân edildi.

Bütün bu olaylar Etiyopya'nın anti - emperyalist, anti - feodal bir devrim içinde bulunduğunu gösteriyor. Etiyopya devriminin sorunu, bu devrimi mantıkî sonucu olan proleter devrimine götürmek veya bir karşı devrimle, bir restorasyonla geriye dönmek arasındadır.

Etiyopya proletaryasının bağımsız bir partisi yoktur. Ya da varsa bile gazete haberleri arasında böyle bir partinin varlığını sezdirecek bir emare görülmüyor. Proletarya ise, bilimsel teoriyle techizatlanmış bir partisi varsa herşeydir, yoksa hiçbirşeydir. Bu olmadığına göre işçi sınıfının devrimci yoksul köylülükle ittifak kurarak demokratik devrimi sonuna kadar götürmesini beklemek şimdilik hayal olur. Gerçi "Marksist - Leninist" olduğunu iddia eden bir "Etiyopya devrimci halk partisi" vardır ama bu parti Maocu küçük burjuva anarşisti bir partidir. Entelijans servislerin etkisindedir. Emperyalist basınla birlikte Derg'i suçlamakta, hemen çekilmesini, parlamenter bir düzen kurulmasını savunmaktadır.

Etiyopya Askerî Konseyi (Derg) bir sınıfa dayanmak zorundadır. Şimdiye kadar cılız Etiyopya burjuvazisine dayanmayı denedi. Bir toprak reformu ilân etti ama reform yoksul köylülerin örgütlü girişimiyle değil, bürokratik bir biçimde uygulandığından kâğıt üstünde kaldı. Millileştirmeler küçümsenemez ama eski devlet cihazı parçalanmadıkça hiç bir anlam ifade etmezler. Askerî konsey bu başarısızlıklarını dış çelişkileri öne çıkararak geçiştirmeyi denedi. Geçen yıl, aç köylüleri askere alarak Eritre'ye bir sefer düzenledi. Sefer başarısızlıkla sonuçlanınca da, askerî konsey içinde sol kanatın ağırlığı arttı. Ve nihayet 1977 başında devrimin başlamasından üç yıl sonra Haile Miriam'ın liderliğini yaptığı ekip Etiyopya'nın eski Amerika elçisi Teferi Benti'yi tasfiye etti.

Aradan üç yıl geçmesine rağmen, devrimci bunalım henüz geçmedi. Son değişiklik bunun kanıtı. Artık askerî konseyin işçi sınıfına dayanma girişimlerini sezdiren beyanlar gazetelerde okunuyor. Yeni önder H. Miriam ilk bildirisinde halkın silahlandırılacağını, bir işçi partisi kurulacağını, tek dostlarının Demokratik Yemen olduğunu söyledi. Amerikan Emperyalistleri ve CIA'ya ad vererek çattı. Bir kaç gün sonra da Derg'in ikinci "kuvvetli adamı" olduğu söylenen Atnofu Abate bundan böyle "sömürücü olmayan sosyalist ülkelerden silah alacaklarını ve bunlarla köylü milisleri donatacaklarını" açıkladı.

Bütün bu gelişmelerin anlamı nedir? Bu kadarcık veri ile ancak tahminlerde bulunulabilir.

Fransız devriminin Vokabüleri ile söylemek gerekirse, şimdi iktidarı ele alan grup devrimin "Jakobenleri" sayılabilir. Bunun bir kanıtı da; şimdiye kadar gerek Andom'un, gerek Benti'nin bir general, buna karşılık Abate ve Miriam'ın yarbay (Colonel) olmasıdır. Generaller ordunun burjuvası, subaylar küçük burjuvası sayılabilir. Miriam'lar tarihçe bir Robespiyer olmaya çağrılı bulunuyorlar. Şimdi artık her anın büyük değeri vardır. Sözün yerini iş almalıdır. Halkı hızla silahlandırıp, işçi sınıfına dayanarak köylüleri örgütlemelidirler. Aksi takdirde karşı devrim kaçınılmazdır. Finans - Kapital basını daha şimdiden karşı devrim girişimlerini ima ediyor. Derg'i kan dökücülükle suçluyor. "İhtilâl evlatlarını yiyor", "120 kişilik Derg 60 kişi kaldı" diyor. Bu sözü dünya derebeyi Avukat Mirabo'nun söylediğini unutmamak gerekir.

Emperyalizm' Etiyopya'daki son gelişmelerden hiç te memnun değildir. Yeni önderler toprak reformunu yoksul köylüleri örgütleyip silâhlandırarak köy lüler eliyle uygulamalı, köylüleri örgütlemek için proletaryanın örgütçülüğüne ve girişim yeteneğine güvenmeli. İşçi ve yoksul köylüleri bağrında toplayacak bir partinin yanı sıra, varolan muazzam masraflı devlet cihazını parçalamalı yerel düzeyde ve ülke düzeyinde işçi ve köylülerden meydana gelen meclisler örgütleyip, gücü bu meclislerin eline vermelidir. Bütün bunları yapabilirler mi? Hâlâ sırf köylü milisleri silahlandırmaktan söz ettiklerine göre köylerinin ötesini pek görmedikleri anlaşılıyor. Yine İsrail istihbaratınca teşkilâtlanmış gizli polisi tasfiye etmemeleri şüpheleri arttırıyor.

Etiyopya devrimi arayış içinde. Ve bu devrimin en çok acısını çektiği şey işçi sınıfının bilmsel teorisiyle silahlanmış, yoksul köylülükle proletaryanın ittifakını sağlayabilecek, somut bir programı olan bir proletarya partisinin yokluğudur.

Ancak yine de Etiyopya'nın yarı - sömürge, yarı - derebey geri bir ülke olmaktan kurtulma şansı vardır. Ve bu şans şimdi her zamankinden daha çoktur.

(Yazıda kullanılan tüm bilgilerin en önemli kaynağı Türkkaya Ataöv'ün Afrika ulusal kurtuluş hareketleri üzerine yaptığı araştırmadır.)

Vatan Partisi 1, Olağan Kongresinin Değerlendirilmesi: 3

Derlenişçiler en son **"Vatan Partisi ile derleniş", "öncü grup partisi"** tezlerinden vaz geçince, Parti meselesi sonsuza atılmış oldu. Yani, bir bakıma parti meselesinden kurtulmuş oldular. Bu o kadar açıktır ki, Derlenişçilerin Kongredeki **en son** görüşlerine bir göz attığımızda hemen ortaya çıkacaktır. Vatan Partisi'ne girmeden hemen önce yayınlanan broşürde ve daha önceleri, defalarca Kıvılcım gazetesinin **"partileşme üzerine getirmiş olduğu somut öneri"**yi benimsediklerini söyliyenler, yani **"Parti Kongreden Doğar"** önerisini kabul edenler Kongrede birden bu tezin sakatlığını keşfettiler. Şöyle: **"Açıkça söylenen şu, dağınık bir ortamdan gelinmektedir, 12 Mart deneyinin taze izleri mevcutken, eğilimleri bir kongrede yaklaştırabiliriz. Ama hemen ardından şu ekleniyor** (dikkat edilsin) **daha derleniş yolunda atılan ilk adımda böyle bir kongre ile sentez olan partiyi kuralım." "Bir kongreyle «sentezleşivermek» mümkün değildir."** (Kongre konuşması). Sentezleşmek **kaç kongreyle mümkündür?** Derlenişçiler söylemiyor, ama çıkan şu: **onların acelesi yoktur.** Şu soru akla gelmeden olmuyor. Kıvılcımın kongre tezinin "yanlışlığı" niye birden, en son anda kongrede keşfedildi? Cevabı sorunun içinde, çünkü Derlenişçiler **Kongrededirler.** Yani Kıvılcımın üç yıl önce attığı şiar pek çok engelden sonra gerçekleşmektedir. Bu, ne demektir? O kongreden parti doğacaktır. Oysa Derlenişçiler buna gelemezler. Onun için hemen **"bir kongre ile sentezleşivermek mümkün değildir."** diyerek içinde bulundukları adımı inkâra saptılar. Yani eski savundukları (!) inkâr ettiler. Bu onların genel özelliğidir. Onlar, Partiye yakalandıkları an hemen bir yolunu bulup sıvışıveriyorlar.

TEK PARTİ ŞİARI :

Proletarya Partisinin Reorganizasyonu **adım adım** gerçekleşirken Derleniş Tezi de en uç noktasına vardı. Kongreye kadar **"Vatan Partisi'ni öncü grup partisi yapma"** amacıyla da olsa **"partide kalmanın ve kongre kararlarına uymanın"** gerekliliğini savunan Derlenişçiler Kongrede Tek Parti şiarı ile partiden çekildiler. Şöyle dendi :

"Bir teorinin ne derece o ülkenin somut durumuna uyduğu, o ülkenin olaylarına pratikçe vurularak ispatlanır. Ama anarşistçe, tek başına değil, örgüt içinde ve örgütlü olarak teoriyi olaylara vurmakla doğru sentez doğar. Çünkü bu yol somutça en kör göze batarca o ülkenin gerçeklerini gösterecek, özeleştiri yapmak Babil artığı küçük burjuva eğilimlerimize rağmen mümkün olacak. O zaman ayrılık ve birleşme noktaları belirlenecek, birleşmek, tek örgüt olmak, tek örgütle savaşmak mümkün ve kaçınılmaz olur." Buna bağlı olarak TEP'in Tek Parti Çağrışı benimsenir ve şöyle denir :

"TEP meseleye doğru yaklaşmıştır. (...) Vardığı sonuç ise, tek partinin gerekliliği. Muhakkak ki parti anlayışlarımız arasında fark var, partinin nasıl reorganize olacağını farklı görüyoruz. Ama TEP'in meseleyi getirişi özce doğrudur." (Kongre konuşması, a.b.ç.).

Paragrafın bir şemasını çıkarırsak :

1) **"Bir teorinin ne derece o ülkenin somut durumuna uyduğu (...) pratikçe (...) ispatlanır."**

Pratiğe nasıl vurulur?

2) **"...anarşistçe tek başına değil, örgüt içinde ve örgütlü olarak."**

Sonra ne olur?

3) **"teori olaylara vur"**ulunca **"doğru sentez doğar."** Böylece,

4) **"ayrılık ve birleşme noktaları belirlenir."** Sonra,

5) **"tek örgütle savaşmak, mümkün ve kaçınılmaz olur."**

İlk sonuç: Bizde tek parti olmadığına göre, olaylardan çıkan **"doğru sentez doğ"**mamış mıdır?

İkinci sonuç: "ayrılık ve birleşme noktaları belirlenin"ce tek parti yerine, ayrılık noktalarından **temellenen** çeşitli partiler ortaya çıkmayacak mı? Yok eğer **"doğru sentez"**i savunan tek partidir, elbette başka partilerde olabilir deniyorsa, o zaman ilk sonuca, **"doğru senteze"** henüz varılmadığı sonucuna gelirsiniz. Çünkü sizlere göre öyle bir parti yoktur, hepsi **"zehir gibi grup partisidirler"**, eğer böyle bir parti olsa idi zaten içinde olmanız gerekirdi.

Mantık sonuç: O zaman sizler **"doğru sentezi"** bulacaksınız, demektir. Eh! buna bir şey denemez.

Paragrafı bir başka yönden inceleyelim: Yukarıda **"bir teori"** vardır. Bir de onun hayata vurulması ile ortaya çıkan **"doğru sentez"** (1. ve 3. cümle).

Şimdi, **"bir teori"** nasıl çıkar? O ülkenin şartları incelenir ve bundan sonra çözüm yolları, öneriler ortaya çıkar. İşte bu çıkan teoridir. Ama doğruluğu nasıl ispatlanacaktır? Elbette pratikle. Başka hiç bir yolu yoktur. (1. cümle bunu söylüyor. Yani doğru söylüyor). Peki bizde böyle teoriler var mıdır? Eğer kör değilsek, en azından beş sosyalist partinin programları bu teorilerin bir özü, özetidir. Bu teoriler pratiğe nasıl vurulur? 2. cümle **"örgüt içinde ve örgütlü olarak"** diyor. Bu örgüt herhalde parti olmalıdır. Sonra ne olacaktır? **"teori olaylara vur"**ulunca **"doğru sentez"** çıkacaktır. Ve böylece (partiler) tek parti olacaktır.

Burada iş çatallaşıyor, **"pratiğe vurmak"**dan ne anlıyoruz? Ve nasıl bir pratik (hatta isterseniz ne kadar bir pratik diyelim) **"doğru sentezi"** doğurur.

Türkiye ve içindeki sosyalistler hiç pratikleri olmayan yeni doğmuş bebekler midir? Yani bizde kapitalizm oturalı, 1919'dan beri habire **"teori"** pratiğe vurulmuyor mu? Kimse vurulmuyor diyemez. Öyleyse, niye hâlâ "doğru sentez"li bir tek partiye varamadık? Veya bu daha ne kadar sürecek?

Bir örnek: 1960 - 1970 arası **"tek parti"** idik. TİP'in **"teori"**sinin yanlışlığı en son acı deneylerle **ispatlandı.** Ama ne görüyoruz, 12 Mart öncesi bir TİP canımıza okurken, bir de bakıyoruz 14 Ekim sonrası ikileşmişler (TİP + SDP). Hani deneyler **"en kör göze"** batınca **"özeleştiri yapmak mümkün olacak"**tı, hani **"doğru sentez"**le **"teoriler"** tekleşecekti? Bu söylenenler ne zaman gerçekleşecek, hangi pratikten sonra?

Mücadelenin sonucunu, **başlangıç şartı** gibi koyarsak, neticede böyle saçmalığa varılır. Türkiye'de sınıflar ve zümreler oldukça, onların işçi sınıfı mücadelesi üzerine kaçınılmaz bir biçimde yansımaları da olacaktır. Dolayısıyle onların partileri de olacaktır. Diyelim ki, Burjuva sosyalizminin (TİP), olaylar yüz kere yanlışını ispatlasa ortadan kalkar mı? Kalkacağını düşünmek bir küçük burjuva ütopyasıdır. O, ancak burjuvazi o ülkede ortadan kalktıktan sonra varlık şartını yitirir. O zaman şu çıkar: tek parti istemek, diğer sınıf ve zümre eğilimlerinin işçi sınıfı üzerinde etki yapmamasını istemekle özdeştir. Böyle dikensiz gül bahçesi de daha kimseye nasib olmadı.

Demek ki tek parti sınıflar savaşının bir **sonucu** olabilir.

SONUÇ :

O zaman da, biz, derlenişçiler için şöyle bir sonuç çıkartmaya hak kazanırız : Kıyasıya mücadelenin sonunda, partiler tekleştiğinde — yani bir bakıma sınıflar savaşının önemli bir bölümü tamamlandığında, sizler Tek Partinin kapısını çalacaksınız. Acaba **"Hoş Geldiniz"** denir mi?

Derlenişçilere bir yol kalır: Türkiye'de var olan **"teori"**lerden bir **"doğru sentez"** çıkarmak. Bunun içinde iki yol vardır: Ya hemen beş partinin programlarının farklı olmadığı **bilimsel** olarak ispatlanır, ya da bu yapılamazsa bunlar **"pratiğe vurulur"**, **"doğru senteze"** varılır. TEP hiç değilse **"teorisi"**ni parti ile hayata geçirme yolunu seçerek kendi içinde tutarlı davranmıştır. Ya sizler, Tek Partiye kadar ne yapacaksınız?

Demek ki, sizleri, parti kaçaklığından son anda yapıştığınız Tek Parti simidi de kurtaramadı. O zaman, denizin derinliklerine!

Ölüm Yıldönümünde Dr. Şefik Hüsnü'yü Anarken

"Şefik Hüsnü liderdi."

18 yıl önce, sürgünde **"sessizce, dilsizce devrilen o temel direğimiz, fakir emekçi yığınlarımızın, yani BİLİMCİL SOSYALİZMİN, ilk (ama uydurma değil gerçekten ilk) sayılı öncüsü idi."**

Şefik Hüsnü, işçi sınıfımızın yiğit önderi Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın arkadaşı, yoldaşıydı. Ama gerçekten arkadaş, gerçekten yoldaştı.

"Her yolda olduğu gibi, emekçi fukara ülküsü yoluna düşmüş som savaşçılar için de iki türlü arkadaş vardır.

Birisi hergün, adım başında tümen tümen rastladığımız arkadaş kalabalığı. Bunlara Almanlar «Mid laufe» derler. Lenin de yerinde kullanır bu deyimi. Anlamı: «Yol seyirticileri» demektir. Sizinle bir koşu yolda seyirtir, gösterişçi, yol arkadaşları... Bunlara halkımız «KURU SIKI ARKADAŞLAR» der.

Kuru sıkı arkadaşların çoğu, yol tepsi gibi düz, üstüne bal dök yala oldukça en önde seyirtmeye bayılırlar. Kısa mesafe koşuculuklarında hep «İLK BAŞTA» gelirler. İçlerinde Dünya şampiyonu atletler bile bulunur.

Derken, hava azıcık bozmıya görsün. En bal dök yala burjuva sosyalizminin asvaltı bile dönemeçsiz olmaz. Hele yol yalçın yamaçlara, göz karartıcı uçurumlara dayandı mı, o kimseciği beğenmeyip, kendisinden öne adam geçirtmeyen «seyirtmeciler»i aradınsa bul! Ansızın: «Sen, ben bizim oğlan» kalmışsınızdır. Azınlıkta kalışınızı aptallığınıza verenler, cesaret buldukça kasıla kasıla «ANARŞİSTLİK» bilemedin: «FAŞİZME ORTAM HAZIRLAMA» sayanlar, hep o tümen tümen türedi Mid laufeler, kuru sıkı yol arkadaşlarıdır."

Şefik Hüsnü o "Mutlu - Kutlu" Mid laufelerden değildir. **"Sık sık boğucu savaşlarda kılıç artığı olmuş, yenilmiş, ama yok edilememiş"**, sosyalist tarihimizde ender rastlanan militanlardandır. Gerisinde kaçacak bir tek sal bırakmayan arkadaşlık er meydanının eridir. PROLETARYA SOSYALİSTİ'dir. Dr. Hikmet Kıvılcımlı ile arkadaşlıklarına başka bir ad gerekir. YOLDAŞ.

"Falan fare deliğinden işçi sınıfına en «demir disiplin»li «öz örgüt» adına göz kırpan müthiş veya ünlü «komünist»lerimiz", ("Mid laufe"lerimiz) Dr. Şefik Hüsnü adına küfürler yağdırırken geçmiş sosyalist tarihimizi tahrif etmeye çalışıyorlar. Bu, onların tarihi köksüzlüğünden başka bir şey ispatlamaz.

Öte yandan Şefik Hüsnü adına sahip çıkmaya çalışan "Halkin Sesi" bezirgânları var. Sosyalist sisteme saldırmayı kendisine görev edinmiş bu "CIA sosyalistleri" Şefik Hüsnü'ye niye sahip çıkıyorlar? Sebeb açık. Kendilerini devrimci bir geleneğin mirasçısı gibi gösterip parsa toplama sevdalarından ötürü.

Şefik Hüsnü, sonuna kadar uluslararası işçi sınıfının birliğini savunmuş, bu uğurda fiilen mücadele etmiştir. Sosyalizm bezirgânlarına en özlü cevap, O'nun pratiğidir.

İşçi sınıfı ve Eneski sosyalizmi benimseyip bu uğurda mücadele edenler her iki türden bezirgânlara gerçeği tahrif ettirmeyecektir.

CHP VE FİNANS KAPİTAL

(Baştarafı 1. Sayfada)

nans - kapitalistlerine güvenmiyorlar. Bu bir ciddî durumdur." (İşçi sınıfı ve küçük burjuvazi, Sosyalist s. 3, 1967).

Böylece 27 Mayıs "geniş küçük burjuva tabakalarından hiç değilse, DEVLETÇİ KAPIKULU zümreleri" ile finans - kapital arasında kopuşma yarattı.

Tam 1965 seçimleri öncesi İ. İnönü tarafından ortaya atılan "Ortanın Solu" parolasının temelinde bu kopuşma yatar. Böylece CHP "sol" lakaplarından ilkini kendi dileği ile takınmış oldu. Daha sonraları "Demokratik Sol", hatta bazen "Demokratik Sosyalizm" olarak değişikliklere uğrayacak bu deyimlerin içinde, gittikçe yoğunlaşan finans - kapital tahakkümüne karşı "küçük burjuva ve hür burjuva hoşnutsuzluğu" saklıdır. Demek CHP' de bu hoşnutsuzluk bir yükseliş çizgisi izlemektedir.

Daha sonraki olaylara bakalım.

"KÖR BARSAK AMELİYATI"

1965 seçimlerinde İnönü'nün Ortanın Solu Parolası, TİP sosyalizmi yanında çok yavan kaldı. Ve seçim yenilgisi CHP içindeki hoşnutsuzluğu besledi. Zaten Türkiye yeni bir ekonomik krizin eşiğindeydi. Böylece 1967'lere gelindi. 1967 Nisanındaki "CHP Kongresi ve İnönü 48 körbarsağı CHP'nin karnından dışarı atmakla ileri bir adım sağladı." **(CHP'den İstifalar, Sosyalist s. 4, 1967). Bu kör barsaklar, "Şerbetçi Profesör" Feyzioğlu ve arkadaşlarıdır. Bu ameliyat ile CHP kapıkulları, küçük üretmenlere doğru biraz daha yol katetmiş oluyordu.**

12 MART VE İNÖNÜ'NÜN GİDİŞİ

12 Mart Faşizmi bütün halk tabakalarında olduğu gibi, CHP içinde de aynı hoşnutsuzluğu körükledi, güçlendirdi. 1967'de bir ameliyatla Feyzioğlu'nu partiden uzaklaştıran İnönü - Ecevit 12 Mart ortasında parti içinde çatışmaya başladılar. Daha 1967 Martında Paşa için şöyle denmişti :

"Bütün dileğimiz, CHP'nin sonuna dek küçük burjuva kurtuluşu davasında samimi kalması, CHP'de Meclis ve grubu gibi kilit noktalarında pusuya yatmış büyük burjuvaların ilk fırsatta Başrahip Paşayı yeniden sağa «sade vatandaşlardan» uzağa sürükleyememelidir." (Sosyalist, s. 1, 1967). **Fakat ne yazık ki, "meclis ve grubu" değilse bile, 12 Mart Paşayı "sade vatandaşlardan" uzaklaştırdı. İnönü 12 Mart hükümetlerine katılarak Faşizme arka çıkarken, Ecevit Muhturayı kendine verilmiş gördü. Bu mücadele, 1972 Mayısındaki CHP Kurultayında çözümlendi. Tabii Şef, büyük bir gürültüyle CHP liderliğinden tekerlendi. Böylece CHP içindeki** "küçük burjuva ve hür burjuva hoşnutsuzluğu" **1973 seçimleri öncesinde oldukça önemli bir seviyeye ulaşmış oluyordu.**

Kısaca CHP'nin Cumhuriyet döneminde katettiği yol budur. Sonuç olarak: CHP küçük üretmenler ve hür (vahşi) burjuvazinin hoşnutsuzluğunun yoğunlaştığı bir parti olmaktadır. En son Hür Teşebbüs Konseyine Esnaf ve Sanatkâr Dernekleri Konfederasyonunun ve 5 milyon çiftçiyi temsil ettiğini iddia eden Ziraat Odalarının da katıldığına bakılırsa, küçük üretmenler artık finans - kapitalin arabasından kopuyorlar. Ve bu gidişi durdurabilmek amacıyla, finans - kapitalistler Hür Teşebbüs Konseyinde çiftçiler ve esnaflarla aynı çıkarlara sahip olduklarını yutturmaya çalışıyorlar.

CHP'NİN KADERİ; "BELİRSİZLİK"

Durum bu iken, Türkiye Sanayi ve İş Adamları Derneği Yönetim Kurulu üyesi, Demir - Çelik, Kablo, Çimento, Seramik Sanayii işleri ile uğraşır Orhan Aker şöyle diyor :

"Adalet Partisi 10 küsur yıllık bir iktidar deneyi olduğu için bir tecrübeden geçti. Tutumu açık. CHP ise bu anlamda iktidar olmadı... Ortanın solundayım diyor, ama başka sesler de çıkıyor. Ancak fiiliyatta ne olacağı ortaya çıkabilir. Belirsizlik hakim... Gerek Ecevit'in yazılı konuşmalarında gerekse yazılı metinlerde ekonomik konulara dair somut bir şey çıkartılamıyor." **(20 Nisan 1977, Cumhuriyet).**

Halit Narin, meseleyi daha açık koyuyor :

"Adalet Partisi'nin yatırımcı bir politika izlediği açık. Halk Partisi ise yeni modellerin arayışı içinde... İki model var. Birincisi: Komünist model, diğeri de batının benimsediği liberalist sistem, bir üçüncüsü yok... Yeni modellerle Türkiye'nin kaybedeceği vakti yok..." (a.y.)

Hemen gözüküyor. Ecevit, Demirel kadar parababalarının gözüne girememiş. İnşallah giremez de. Orhan Aker, Ecevit için "Ne dediği açık değil, görüşleri belirsiz" derken, Halit Narin de "Üçüncü yolu başuna arayıp vakit kaybediyor" diyor. Demek CHP'nin söyledikleri henüz parababalarının çizdikleri yola tıpatıp uymuyor.

Şu parababaları tarafından çok şikâyet konusu edilen belirsizlik nedir? Biz meseleye tersinden gidelim. Sanayicilere göre Demirel'in tutumu açıkmış. Ne yaptığı belirliymiş. Öyleyse biz bu açık tutumu bulabilmek için Demirel'in söylediklerine değil ama, yaptıklarına bakalım. 12 yıldır Demirel ne yapıyor? Açık seçik ortada: Parababalarına devlet kasasından kredi dağıtıyor. Yeğenlerine bisikletle hayali mobilya taşıtıyor. Daha neler neler! Ve sonuçta bakıyoruz; parababalarının göbekleri katmerleşmiş, işçi, fakir halk nerede ise kuvvetli bir rüzgârda uçacak, hafiflemiş.

Demek açık olan tutum bu. Yani Demirel diyorki: "Ey parababaları! Halkın tepesinde boza pişirin, ateşi benden."

O halde, Ecevit'in tutumu açık olmadığına göre, parababalarını böyle açık seçik vurguna, talana çağırmıyor demektir. Bu da vurguncu parababalarının canını sıkıyor.

Tabii ki bir de madalyonun öbür yüzü var; Ecevit parababalarını Demirel gibi açık tutumlu vurguna çağırmadığına göre, onlara vurgunu yasak edebiliyor mu? İşte, işin can damarı burası. İşin kötüsü bu da belirsiz; açık değildir.

CHP ve "BÜYÜK SERMAYE KURULUŞLARI"

CHP programının "Büyük Sermaye Kuruluşları" **bölümünde şöyle denir :**

"CHP, özel sektörde Büyük Sermaye Kuruluşlarının da bulunmasına ve çoğalmasına karşı değildir. Ancak bunların,

"— Sermaye birikimlerini sosyal adalete aykırı yollardan ve spekülatif kazançlardan oluşturmalarına ve aşırı kârlar aramalarına karşıdır.

"— Tekelci eğilimlerine, tröstleşmelerine, rekabet serbestliğini ortadan kaldırıcı tutumlarına karşıdır." **(Ak Günlere, sf. 83).**

Demek ki CHP, Büyük Sermaye Kuruluşlarına (finans - kapital yuvalarına) karşı değilmiş. Bu, ne demektir? Koçlar, Sabancılar ve Holdingleri, vurgunlarını sürdüreceklerdir demektir. O zaman şu çıkar ortaya: CHP gerçi, böyle büyük Sermaye Kuruluşlarının "bulunmasını ve çoğalmasını" istiyor. Fakat Sermaye Kuruluşları bir kere büyümeye başladı mı, bütün halkın iliğini kemiğini sömürmeden büyümeleri bitmez... İkincisi; bunlar çoğalmazlar, ama sürekli azalırlar. Çünkü sermaye, diğerlerini yuta yuta büyür. Sayın Ecevit, bu kuruluşların çoğalmasını temenni ediyor, ama tersine azalırlarsa şaşmasın.

Diğer söylenenleri sırayla inceleyelim :

"Sermaye birikimleri sosyal adalete aykırı yollardan" **olmamalıymış. Bu nasıl sağlanacaktır?** "CHP İKTİDARI, TOPLUMUN TÜMÜNDE OLDUĞU GİBİ, ÖZEL KESİMİNDE DE SOSYAL ADALET SAĞLAYACAKTIR. Ekonominin dinamik güçleri arasında yer alan küçük ve orta sanayicileri, tekelci büyük sermayenin Devlet yakıtı ile sürülen silindiri altında ezilmekten kurtaracaktır." **(Ak Günlere, sy. 81).**

CHP "özel kesimde" de "sosyal adalet" **vadediyor. Bunun anlamı ise şuymuş:** "Küçük ve orta sanayii ezilmekten kurtarmak." **Herşey bir kenara, küçük sanayii ezilmekten kurtardık diyelim. Ya sonra ne olacak? Eğer, küçük küçük sanayi izbelerini muhafaza etmek başlıca hedefse, bu dünyanın en iflah olmaz gericiliği olur. Demek ki derdimiz onları "kurtarmak" değildir, ama büyük üretimi kişi tekelinden kurtarmak olmalıdır. Programda bu konuda söylenen ise şudur: "Tekelci büyük sermayenin devlet yakıtı ile sürülen silindiri altında ezilmekten kurtar"- mak. Bu ifadeden tekelci sermayeden kurtulacağımız anlamı çıkarılamaz ama, devletin tekelci sermaye güdümünde olduğu anlamı çıkarılabilir. Çünkü "Büyük sermayenin yakıtını devlet veriyor." Bu ancak devlet onun elinde olduğunda mümkündür. O halde Ecevit'in, o pek sevdiği sosyal adalet için, önce devleti tekelci sermayeden kurtarmaktan başka yolu yoktur. Aksi takdirde, o silindir, önüne geleni ezecek, sömürecektir. Sömürdükçe ağırlaşacak taşınmaz olacaktır. Fakat işte program bu noktasında hiç te açık değildir. CHP'nin "Büyük Sermayeye" itirazı yoktur. Ama onun "tekelci eğilimine, rekabeti kaldırıcı tutumuna" karşıdır. İşte bu söylenen tam bir küçük burjuva saflığıdır. Bu, zehir içdikten sonra ölmek istememeye benzer. Hem büyük sermaye zehirini iç, hem de serbest rekabeti yaşat. Olacak iş değil. Büyük sermaye, adı üstünde büyüktür. O diğer sermayecikleri yeyip yuttuğundan büyüktür ve büyüdükçe de daha fazla yutacaktır.**

Kapitalizmde, "Büyük Sermaye Kuruluşlarını" **istemekle zehiri yutmuşsunuz, Sayın Ecevit. Şimdi serbest rekabet sayıklamaları ile ölümden kurtulmak istiyorsunuz. Belki mümkündür.**

Demek parababalarına hak vermemek elde değil. CHP programının "özel sermaye bölümü" **hiç te açık değil. Yani hem** "büyük sermayeye" **evet deniyor, hem de** "tekelcilik" **istenmiyor. Bu çelişik durum da sonuçta parababalarının canını sıkıyor.**

Bu iki cami arasında beynamazlıktan nasıl kurtulunur? "Politikanın tek ve biricik gerçeği olan sosyal sınıf pusulasını ele almakla."

Fakat, "«Sınıf Partisi» mi dediniz? Sakın ha! Ne var ki, «Sınıf Partisi suçlamasından» korunmak içinde halkın çıkarlarını savunamaz hale gelemeyiz ya!... CHP'de ortanın solu hep bu ikircikli ürkek toy düşünce ve davranışında bocalıyor. Sömürücü vatan hainlerine açıkça ve mertçe şöyle diyemiyorlar :

«Siz sınıf içyüzünüzü ölesiye gizlemeye mahkûm maskeli haydutlarsınız. Onun için 'Sınıf Partisi' değilmiş gibi görünmek zorundasınız: CHP fakir halkın küçük burjuva kesiminin peçesiz sınıf partisidir! CHP devrimcileri, ne maske kullanmaya, ne sömürücüler karnavalında rol almaya tenezzül etmez!» **(Küçük Üretmenler, sy. 14).**

İşte CHP böyle bağırmadıkça bindiği dalı kesecek, kendi gölgesinden korkacak, evhamlarla bunalacaktır."

ZEHİR KANA KARIŞMIŞ

Sayın Ecevit, Ak Günlere seçim bildirgesinin 83. sayfasındaki "Büyük Sermaye Kuruluşları" ile 7 aylık koalisyonunda burun buruna geldi. Lafı uzatmayalım, netice ne oldu? Silindirin yakıtını kesebildi mi? Yoksa ezilmekten zor mu kurtuldu?

Bir büyük sanayiciden dinliyelim :

"Genel hava olarak yeni CHP programı **(1976 Ekim Kurultayında kabul edilen)** öncekilere oranla daha az rahatsız edici. 1969 seçim bildirgesiyle, 1973 Ak Günler Bildirgesinde özel sektörün tümüyle inkâr edildiği gibi bir hava vardı. Meselâ Ak Günler'de kaç tane (tekelci sermaye) lafı geçiyorsa oturup altlarını birer birer çizmiştim... Bunun gibi sloganlar yeni programda terk edilmiş gözüküyor... Bu arada özel sektör arka plana atılıp, önemi azaltılıyor havası yeni programda da görülüyor." **(21 Nisan 1977 Cumhuriyet).**

Büyük sanayici son derece pratik. 1973 CHP programındaki her "tekelci sermaye" **sözcüğünün altını çiziyor. Çünkü her ibare kendine batan bir iğnedir. Ve** "rahatsız edicidir". **Bu sanayiciyi kendi öz ismi niye bu kadar rahatsız eder? Çünkü** "Tekelci Sermaye" **sözcüğü ona ölümünü hatırlatır. O bunu ve muazzam vurgununu halktan gizleyebildiği oranda yaşar.**

Demek ki 1969 ve 1973 CHP programları, tekelci sermaye konusunda parababalarını rahatsız edici imiş. Fakat 1976 programında (henüz elimize geçmedi, nedense sır gibi saklanıyor) "Tekelci sermaye sloganları terkedilmiş gözüküyor." **Bu değişikliğe sebep herhalde 7 aylık koalisyon deneyi olsa gerekir. CHP büyük sermayeyle burun buruna gelince ilk iş olarak, programında ona karşı tavrını daha da yumuşatmış ve tekelci sermaye sözcüğünden vazgeçivermiştir. Bu halkımızı iliklerine kadar sömüren tekelci sermayenin üstünü örtmeye, onu gizlemeye suç ortaklığıdır. 7 aylık deney Ecevit'e bunu yaptırdı. Daha ötesi için insan iyimser düşünemiyor.**

Eğer CHP küçük üretmenleri, gerçek dostunun Sosyalizm olduğunu, en yaman, en fedakâr müttefikinin İşçi Sınıfı olduğunu kavramazsa, Finans - Kapital — Tefeci - Bezirgân ittifakının pençesinde ayılış yaman olacaktır.

Gelecek sayı : Sermayenin "Güçlü Hükümet", "Otoriter İcra" istekleri ve CHP.

HÜR TEŞEBBÜS KONSEYİ ve KÜÇÜK

(Baştarafı 1. Sayfada)

kasaplar derneği Lokantacılar Derneği Başkanları da «Cepheden» kaçacaklarını ilan etmişlerdir.

Esnaf ve sanatkarlar Derneği Konfederasyonu Genel Başkanı Tiyenşan ise, hem gerçekleri tahrif ediyor hem şimdiye kadar başarı ile uyguladıkları arslanlık pozu ile tebasını, isyan ettirmemek için kabadayılık yapmaktan geri durmuyor;

«Biz iki milyon kişiyiz. Yüz yüzelli bin kişinin emri altına girersek komünizm olur. Tahakküm altına almak isterlerse onları ezeriz.» Peh...Peh...Peh... Niye bu atış, Tiyenşan? Sana baş kaldıran Tebaanla, örgütsüz, kuran kurslarıyla kafası esrar kabağına çevrilen esnafçık yığınlarıyla mı Finans-Kapitalistleri ezeceksin? Bugüne kadar binlerce esnafçık Finans - Kapital + Tefeci - Bezirgân tahakkümü altında küçük dükkancığını kapatma zorunda kalıp aç bilaç işsizler yığınına katıldığında (Batı'da işçileşmişlerdi) neredeydin?

Ayrıca Tiyenşan iki gerçeği özenle gözden kaçırma çabasındadır. Birinci gerçek «Tahakküm kurmak isterlerse değişilir» diyor. Bu tahakküm bugün değil 5-6 bin yıldır tefeci-Bezirganlar, son elli yıldan beri de Finans - Kapital'le ortak olarak tüm halk üzerinde sürmektedir. Tahakküm edenlerin sayıları da 100-150 bin değil 500+5000 dir. Sayılarının azlığı Tiyenşanı da ürkütüyor demek.

İkincisi: Finans-Kapital tahakkümüne komünizm değil aldığı biçime göre, Finans-Kapital diktası veya FAŞİZM denir. Tiyenşan bunu bilir. Bilir ama, esnafçığa her an komünizm «ejderhasını» hatırlatmayı ar değil, kâr sayar.

Diğer küçük üretmenciklerimizin örgütü diye geçinen ve 5 milyon köylülüğü temsil ettiğini iddia eden Ziraat Odaları Genel Sekreteri, Zeki Yüce Türk'te Konsey'den «Olumlu giriş» olarak söz eder ve «anarşik olaylardan sonra tecelli» ettiğini söyler. «Temsil ettiği köylülükten» ona ne. Küçük köylü yığınlarımızın son derece dağınık olmasından ötürü konsey hakkında tepkilerini ölçmek mümkün olmadı. Zaten haberleri de yoktur.

Hür teşebbüs Konseyinin kuruluşuna belki de beklenmeyen titizlikte bir çığlıkla Eskişehir sanayi Odası başkanı Mümtaz Zeytinoğlu da katıldı. «Alınan kararlar bizi bağlamaz. Hür Teşebbüsün yalnız ismi vardır.» Tekel dışı sermaye sözcüsünün bu çığlığı çok anlamlı ve gerçekçidir!

1) Türkiyede «Hür Teşebbüsün» değil, Finans-Kapital diktasının varlığını çok özce ifade eder.

2) Konseyin sadece Finans-Kapital politikasını güdeceğini gözler önüne serer.

HÜR TEŞEBBÜS KONSEYİ VE CHP

Konseyin kuruluşu, çeşitli çevrelerce çeşitli tepkilere yol açtı. Bunların tümünde ortak olan yan, konseyin MC'yi destekleme konusunda davranacağıdır. Her ne kadar Konsey, bugüne kadar belirli bir siyasi partiyi destekleme kararı almadıysada «Hükümet otoritesinin devam etmesi için gerekli olan bütün desteği sağlamak azminde olduklarını» açıkladılar.

MC'nin mimarı AP'nin genel Başkan Yardımcısı Nuri Bayar: «Toplumumuzun bünyesinde değişik meslekler ve grupların, biraraya gelerek meydana getirdikleri organizasyonu hürriyetçi demokrasinin gereği olarak karşılarız.» dedi. «Hür demokratik düzen»in koruyucusu «hürriyetçi parti»ye düşende buydu zaten.

Konseye karşı en önemli tepki CHP'den geldi. Grup başkan vekili Ali Nejat Ölçen: «Özel Sektörün» «Ekonomik çıkar» konusunu reddetmesi, kapitalist düzende o sektörün sağlıklı işlemediğini gösterir. Hür teşebbüs konseyinin daha çok siyasi amaç güttüğü ve güdeceği anlaşılıyor. Özel sektörün ekonomi dışına çıkması çok sakıncalıdır. Hür teşebbüs konseyinin «Hükümet otoritesinin devam etmesi için gerekli olan bütün desteği sağlamak azminde oluşu anayasayla bağdaşan bir anlayış olamaz...» «Demek oluyor ki, Anayasamızda nereye yerleşeceği belli olmayan ikiyüzelli yetenekli insan, otuz milyonun hislerini ve arzularını yönlendirecek. Herhalde faşizm bundan daha özlü biçimde anlatılamaz. Hür teşebbüs Konseyi Anayasa dışı bir rejimin özlemi olarak görülüyor.»

İyi niyetle de olsa, yorum, küçük burjuva politika çıkmazını çarpıcı olarak göstermektedir.

Ölçen şunları bilmezmi? Belki! Ama bilmemek, sınıflar döğüşünde fazlaca affedilir şey değildir. Kapitalist düzende, hele Türkiye gibi modern+antika karması bir yapıya sahip ülkede, Finans - Kapitalistlerden sağlıklı olmalarını istemek fazlaca saf dillik olur. «Sağlıklı işlemediğinin» kanıtı olarak da» ekonomik çıkar gütmesinin dışına çıkması» ise -ki öyle demektedir- Sınıflar savaşında en büyük gâfı işler. Sınıflar, ekonomik çıkarlarını siyasi iktidarı ellerinde tutabildikleri oranda koruyabilir devam ettirebilirler. Sınıf pusullasından yoksun Ölçen ve CHP belki bunu bilmez ama parababaları çok iyi bilirler. Bildikleri içinde Ölçen'in Nazikane davetine! rağmen ekonomik sınırlar içinde kalmazlar. Bu, onların ölümü demektir zira. Onlar işçileri, küçük üretmencikleri, aydınları aynı oyunu oynayarak yıllarca sömürebilmiş köleleştirip aşağılatabilmiştir. Ölçen'de CHP'de bunları görmemezlikten gelmemeli, bilmiyorlarsa öğrenmelidirler. «Umudumuz Ecevit» diye bağırttıkları üretmencikleri poılitikanın içine alabildiğine çekmeli, gerçekte onların partisi olma yolundaki çabalarını arttırmalıdırlar.

Konseyin MC'yi desteklemesinden doğal şey olmasa gerek. Çünkü MC parababalarının çıkarlarını savunmak, düzeni devam ettirmek için ateş, kan, ölüm saçmaktadır. Ölçen buna bozulacağına aynı fedakarlıkla emekçi yığınların hizmetine girmelidir. Eğer, Ölçen Konsey'in MC'yi değilde CHP'yi desteklemesini düşlüyorsa, bunu halkın önünde, açıkça, mertçe söylemelidir.

Ölçen'in yanıldığı bir nokta da «ikiyüzelli yetenekli insanın» bugün değil, en azından 50 yıldır, halkın sadece «his» ve «arzusu» ile değil, aşı ve ekmeğiyle oynayıp, Vatan + Millet satıcılığı yaptığıdır. Ölçen'in bunu yeni görmesi de sevindiricidir. Bu bir avuç insanın tahakkümüne son verme doğrultusunda zaman geçirmeksizin davranmalı, halkı oyalamayı, avutmayı bırakmalıdır. En azından, gördüğü veya görür gibi olduğu «Faşizm tehlikesini» «Anayasa dışı rejimin özlemini» geriye püskürtme konusunda bir an tereddüt etmeden davranmalıdır. Sosyalistlere çamur atmak, CHP'ye hiç bir şey kazandırmaz. Onlarla, en azından yukarıdaki konularda ittifaka girebilir, girmelidir. Kendisinin (CHP'nin) güvenliği bunu gerektirmektedir. ve «ÜRETMENCİKLERİN (ÇALIŞKAN KÖYLÜ VE ESNAFLARIN) BİRİCİK UYANIK FEDAKÂR DOSTU NASIL İŞÇİ SINIFI İSE, ORTANIN SOLUNUN DA BİRİCİK UYANIK VE FEDAKÂR DOSTU SOSYALİZM'DİR. ÇÜNKÜ NE İŞÇİ SINIFI, NE PROLETERYA ÜLKÜSÜ SOSYALİZM; NE KİMSEYİ ALDATMAKTA, NE KÜLAH KAPMAKTA HİÇ BİR SOSYAL PROBLEM ÇÖZÜMÜ GÖRMEZ.» (Dr. HİKMET KIVILCIMLI)

- «AK GÜNLERE»DE İKİ ÇÖZÜM -

CHP Akgünler seçim bildirgesinde küçük üretmenciklerin sorunlarını çözmek için başlıca iki yol önerir.

«İki öneri-Bir yandan ilerlemeyi hızlandırırken bir yandan da esnaf ve sanatkârı koruyup, kurtarma ödevini-birlikte yürütmeye çalışırken iki çözüm deneyecektir:

«1) Esnaf veya sanatkâr kesimini işsiz bırakabilecek veya yoksullaştırabilecek, her yeniliğe, değişikliğe, o esnaf ve sanatkâr kesiminin katılabilmesini, hatta mümkünse öncülük edebilmesini sağlamak.»

«Akgünlere kavuştuk, kavuşacağız» diye tempo tutturdukları yığınların dünyalarını CHP bildirgesi daha söze girerken böyle karartır. «İki çözüm deneyecekmiş» Kimin üzerinde? Esnafçıkların. Peki, küçük üretim cenderesinde maddece ve manaca binlerce yıldanberi kavrulan bu yığınlarımızın denemeye tahammülü kalmışmıdır? Aldırmaz bile veya bilmez. Peki küçük esnafçıklar sormazlar mı? AP Finans-Kapital Tefeci Bezirganlık üzerinde denemeler yapıyormu? diye. Geçelim!

CHP iki ödevi bir arada yapmayı biryandan ilerlemeyi hızlandırırken, bir yandan esnaf ve sanatkârı koruyup kurtarmayı düşünüyormuş! İlerleme nedir? «Modernleşme», Büyük işletmecilik, Büyük üretim. Peki, bu kimin eliyle yapılacaktır? Finans-Kapital — Tefeci-Bezirgânlığın kökü kurutulacak mıdır? Cevap yok. (Pardon) var. «onların vurgunlarını, çapullarını sınırlamak, gereksiz olduğu yerde kaldırmak.» Tam herşeyin çorba edilmesi buna denir. Hem parababaları olacak, hem vurgun çapul sınırlanacak, hem küçük üretmencikler fillerin yanında «değişikliğe, yeniliğe» katılıp varolabilecekler, mümkünse «öncülük» edebilecekler? Mümkün mü dersiniz?

Büyük üretimden yana isen-ki çağımızın gerçeğinin bildirgede bu olduğu vurgulanır-küçük üretmenciği nasıl koruyacaksın? Büyük üretimin antika-küçük üretimi ortadan kaldırdığı herkesce bilinir. Hele dükkancıkları başlarına yıkılıp aç bilaç işsizler yığınına katılan esnafçıklar herkesten iyi bilir.

Birinci çözüm önerisinde: Esnaf ve sanatkârın «her yeni değişikliğe neyle katılacağı söylenmemektedir. Modern üretim sermaye + teknoloji + işgücü ister. Küçük esnafta sermaye ve teknoloji olmadığına göre, üretime neyle katılacaktır?

«2) O güne kadar izlediği meslek yolunda, bir esnaf veya sanatkâr kesimini, değişim silindiri altında ezilmekte birincisi çözümde kurtarabilme olanağı yoksa, o esnaf ve sanatkâr kesiminin yolunu değiştirmek. (Biz buna yol şaşırtmak ta diyebiliriz) bir başka deyişle onu toplumda geçerli olan değişik sanat veya mesleğe zamanında hazırlamak ve o alanda iş ve geçim olanağına kavuşturmak...»

Sözü bunca uzattıktan sonra, Esnaf ve sanatkârı modern üretim karşısında koruyamayacağını nihayet itiraf etti. Bu durumda gördüğü çözüm ne? «Toplumda geçerli olan değişik sanat ve mesleğe hazırlamak». Bu ne anlama gelir? Büyük işletmelerde kalifiye eleman olarak işçilik yapma. «İş ve geçim olanağına kavuşanlar» durumlarına şükretmelidir. (Zira bizdeki hava cıva işletmelerde iş bulmak için 10 tane dayı gerekir.) Her halde CHP bunu yapacaktır.

İşte CHP'nin yüzlerce parlak cümlesi arasında söyledikleri özce bunlardır. Peki bunu kısa yoldan niye söyleyemez: Birincisi toplumu bilimsel metodla değerlendiremez. Elinde sınıf pusulası yoktur. İkincisi, küçük üretmencikler işçileştikçe sosyalizm saflarına akarlar. CHP henüz kendisiyle hesaplaşmadığı için sosyalizme yönelemez. Hayali cennetler, «Ak günler» kurar. Ecevit'in son seçim gezilerinde işlediği tema pek değişmiş değildir. Hatta, 1973 seçimlerine göre gerileme dahi vardır. Biz yinede CHP'yi uyarmak için 1970 de yapılan uyarıyı kısaca tekrarlayalım. Yönetenleri uyaramasakta, yönetilenleri belki uyarırız.

«...ÇOCUK (SOSYALİZM) DOĞACAKTIR DEĞİL, DOĞUYOR. YAZIKTIR HALK ANACIĞINA BOŞ YERE KIVRANDIRICI SANCILAR ÇEKTİRİP DURMAK.»

MİLLÎ İRADE

(Baştarafı 1. Sayfada)

üfürülen şişirilmiş kişiye oyunu def'i isla kabilinden sandığa atar. Seçilenin ne doğru dürüst gelmişi geçmişi tanınır, ne geleceğine güvenilir. Halkımın bir Partiyi niçin "seçtiği"ne gelince, o büsbütün acıklıdır. Hangi Parti daha çok motorlu arabalara bindirilmiş işsiz güçsüz açları ortalıkta dolaştırırsa, hangi Parti klakson ve bayrak sallıyarak meydanlarda ve sokaklarda en çok yaygara koparır, en aşağılık mahalle kabadayısı küfürleri ile gövde gösterisi yapar ve sözde iktidara karşı diş gıcırdatırsa, hangi parti halkın en çok canına okuyan "keyif verici zehir" yalanları kıvırmaktan utanmazsa, o parti davul zurna çalarak oyların büyük çoğunluğunu çeker. Kendiliğinden anlaşılacağı gibi, öyle bir parti önce hiç bir sosyal prensip tanımayan doktrinsiz, kitapsız, sonra çok paralı, nüfuzlu bezirgân ağı olabilir. Demek, bir Partinin seçimleri kazanması: önce kurucularının dayandıkları yerli yabancı para babalarının desteğine, sonra en hayasızca yalan ve iftiraları becerme marifetine ve kaabiliyetine bağlıdır... Bu şartlar altında seçmenin bilinçle irade kullanması topu atar.

Seçileni sağlama bağlamak (garanti vermek) yanına gelince, öyle bir kural kökten yoktur. Milletvekili vekâletnamesini bir yol kapıp kaçtı mı, hemen Allah kadar dokunulmazlığı ile milletin üstüne çıkıp, her türlü kontrolün dışında dört yıl bildiğinden şaşmaz. Millet kimliğini ve karakterini tanımadığı milletvekilini ne deneyebilir, ne denetleyebilir. Denenmez ve denetlenmez bir vekil, Milletvekili de olsa, asıl olan halkın "Millî İrade" sini dört yıl pervasızca kötüye kullansa ona kim ne yapabilir? Yapamazsa, onun Millî İradeyi sözde temsil etmesi hangi kerteye dek laftan işe geçebilir? Allah bilir. Bunu hepimiz, dört yılda bir tekrarlıyan çeşitli trajediler ve komedyalarla konulduğu sahnede acı acı seyrediyoruz. Ve daha iyi anlıyoruz: Millî İrade gittikçe daha çok Allah'a kalmıştır. Millete düşen pay gökten düşecek bin bir kanunun yıldırımını göğsüne çekip, kıyamete dek beklemektir.

Bekle daha dört yıl, sağ kalırsan ve gene aldatılmaz yahut zorlanmazsan ve tiryakisi olduğun Babil afyonu macunlarının beyni uyuşturucu yalan alışkanlıklarından yakanı kurtarabilirsen: şansına belki daha az hayat kırıcı bir Milletvekili çıkar, eğer Allah, yani bugünkü Millî İrade nasip ederse! Öteki: Seçim kanunlarının en keskin avukatları bunaltan kıldan ince kılıçtan keskin Sırat Köprüsü yolları, Seçim Divanlarının her Tanrı günü beş vakit namaz inadıyla ezan okurca tekrarladığı radyolu, fonograflı, yazılı, sözlü, "bildiri" uyarmaları, yok Sandık Heyetleri, Parti Müşahitleri, kılına toz kondurulmaz seçim listeleri, Karanlık Oda mühürleri.. müslümanın "Allah kabul etsin" deyip ha bire yatıp kalkmasını andıran; Cennete mi, Cehenneme mi götüreceği kestirilemez gösterişli, boş tapınç törenleri olur. Asıl Müslümanın iç inancı (imanı: seçim bilinci), ve davranışı (Ameli: seçmene verilmiş sözlerin garantisi) nasıldır? O aranmaz. Merasim tamamdır. Müslümanlıkta imansız amel münafıklık sayılır. Bugünkü seçimlerimize en kodaman Parti sözcüleri dahi kumar gözüyle bakıyor. CHP'nin Uç Doğudaki Formoza adasında kesen Çankayşekten ders almıya gitmiş Köycülük Bakanı Lebid Yurdoğlu "Hür Basına" şöyle diyor: "Seçim Toto oynıyanlar, Egede sürprize oynadıkları taktirde kazanacaklardır" (23/ 9/1965) SEÇİM TOTO: bütün Partilerimiz için "Millî İrade"nin tecellisi, aşağı yukarı böyle kibar kumarı piyangoculuktur. Seçmene kendi gerçek yararı ve durumu dupduru ve iyice anlatılmazsa, seçeceği Parti veya programın prensipleri hazmettirilmezse, seçilen Milletvekilinin her an denetlenmesi sağlanmazsa, Seçim her dört yılda bir açılan striptiz sahneli "Sürpriz" Parti olur.

İŞTE TÜRK-İŞ

(Baştarafı 4. Sayfada)

üstü politikayı savunurken partilerde nasıl görev yaptıklarını, nasıl partizanlık yaptıklarını, hepsini biliyorum. Elimde belgeleri var ama, ben bu belgeleri konuşturmak istemiyorum. Kimin nasıl partizanlıklar yaptıklarını söylemek istemiyorum."

ŞEVKET YILMAZ (TEKSİF) : (Halil Tunç'a hitaben) **"Beni AP ye sen gönderdin. Beni milletvekili sen yaptırdın. Şimdi beni hem AP'ye sokacaksın, hem milletvekili yaptıracaksın, hem de bunu başıma mı kakacaksın?"**

ORHAN SORGUÇ (TEK GIDA - İŞ) : **"Eğer bu toplantıda CHP yi destekleme kararı alırsanız, kesinlikle ben bu karara karşı çıkarım. Eğer bir siyasî parti kurma kararı alırsanız, ben bu karara karşı çıkarım, uymam. Ben AP'liyim. AP içinde aktif siyasî faaliyet göstermekteyim."**

ŞEVKET YILMAZ (TEKSİF) : (Halil Tunç'a hitaben) **"1969 öncesi bizi siyasî partilere siz empoze ettiniz. Siyasî partilere siz soktunuz. Şimdi gene siyasî partilerle temas kuruyorsunuz. Her iki partinin başkanını da ziyaret edip isimler empoze ediyorsunuz. Burada da empoze ettiklerinizi itham ediyorsunuz."**

YAŞAR DOĞUALP (ŞEKER - İŞ) : **"Konuşmalarınızdan aklım karıştı. Yapıcı olmaktan vazgeçtim. Ben de etrafı savsaklama olayına girebilirim."**

KEMAL ÖZER (MADEN - FED) : **"Teklifim (gülerek) AP ile CHP'nin desteklenmesidir."**

ASLAN SİVRİ (DOK GEMİ - İŞ) : **"Parti kuralım, şakayı bırakalım. Türk - İş kendisi siyasî bir parti kurmalıdır. Tek çare budur."**

MUSTAFA ÖZBEK (TÜRK - METAL) : **"Kabahat icra kurulunun. Başta da sayın başkanındır. Oyalayan, savsaklayan onlardır."**

ŞEVKET YILMAZ (TEKSİF) : **"...Parti kuralım arkadaşlar. Parti destekleyemeyiz. Ancak bir parti kurarsak, bizim olan bir partide bütünleşir, Türk - İş'i böylece kurtarabiliriz. Aksi takdirde Türk - İş parçalanır biter. Benim elli beş şubem var. Teksif'in bu elli beş şubenin otuz ikisinin yönetimi CHP'li şube başkanlarının elinde. Bir kısmı AP'li, bir kısmı CHP'li olan benim teşkilâtım, bir parti desteklendiği zaman bölünür, parçalanır. Parti kurmak suretiyle CHP'li şube başkanlarımı da AP'li şube başkanlarımı da kurduğumuz parti çatısının altında toplayabilirim."**

BOCALAYAN TÜRK-İŞ

(Baştarafı 4. Sayfada)

nan karar adeta, Türk - İş'in çözülmek zorunda olduğunun ilân edilmesi demek oldu.

Türk - İş'in ve bağlı sendikaların yönetimini gasbetmiş sendikacıların işçi sınıfı üzerindeki hakimiyetleri iyice zayıfladı; demogojileri, yalanları tesirini iyice kaybetti... Türk - İş'in bu "büyük" liderleri bel li ki yakında silinip gidecekler. Türk - İş'deki bu gelişme elbette ki olumlu. Ama öyle kaşarlanmış Türk - İş'li sendikacılar görüyoruz ki, bunlar son yıllarda —seçim dolayısıyla da son haftalarda— epey "sol" dan konuşmaya başladılar. Türk - İş'in tüm günahlarını taşıyan bu kaşarlanmış sendika ağaları değişen şartlarda işçi sınıfının sendikal hareketine görünüşte "sol" ve "devrimci", özünde sağ ve reformist bir yön verme çabası içindeler. Belli ki bu sendikacılar "solcu" luk, "sosyalist"lik, hatta gerekirse "komünist"lik bile yapmaya kararlıdır. Türk - İş'deki çözülme ne kadar olumlu ise, bu kaşarlanmış yöneticilerin "sol", "sosyalist" maskeleri altında sendikalarda yine subaşlarını tutmaları aynı derecede olumsuzdur.

Amerikancı ganster sendikacılık çeyrek yüzyılda iflasını ilân etti sayılır. Parababalarının hesabı, herhalde bir çeyrek yüzyıl da durumu sözde sol, sosyal - demokrat ya da "devrimci" sendikalarla idare etmek. Bu hesap bozulmalıdır. Bu hesabı işçi sınıfının politik hareketi bozabilir; bozacaktır da...

Sosyalist

YAŞASIN İŞÇİ VE KÖYLÜLERİN, TÜM EMEKÇİLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ

YAŞASIN 1 MAYIS

Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik ve Dayanışması!

Yarım yüzyıldan uzun bir süredir işçi sınıfının Birlik - Mücadele ve Dayanışma günü 1 MAYIS Türkiye'de de kutlanıyor.

1921 yılında işgal altındaki İstanbul'da Saraçhanebaşı'ndan Hürriyet-i Ebediye tepesine yürüyen işçilerimiz, Türkiye işçi sınıfının, uluslararası poletaryanın ayrılmaz bir parçası olduğunu gösterdiler. Bu yığınsal gösteri, 1976'ya kadar bir daha erişilemiyecek boyutta 1 MAYIS'ın kutlanışı idi.

بوتون دونیا ایشجیلری برلشکز!

آیدینلق

Ondan sonra 1 MAYIS'lar işçi sınıfının önderlerinin tutuklandıkları, gözaltına alındıkları özel günler haline geldi. Burjuvazi 1 MAYIS'ı "Bahar ve Çiçek Bayramı" yapan kanunu çıkartmıştı; ama gene de içi rahat değildi.

On yıllarca 1 MAYIS'lar meydanlarda kutlanamadı. Gelişen demokrasi hareketi ve işçi sınıfının yükselen mücadelesi burjuvazinin 1 MAYIS'la ilgili demogojik yasağını paçavraya çevirdi. 1 MAYIS 1976 da Taksim meydanını dolduran yüzbinlerce işçi, bütün ülkelerdeki kardeşleri ile birlikte 1 MAYIS'ı kutladı; Birlik - Mücadele ve Dayanışma azmini biledi...

1 MAYIS 1925 tarihli AYDINLIK'ın kapağı bugün hâlâ yepyeni: **"İşçi Günü 1 Mayıs" ve "Bütün Dünya İşçileri Birleşiniz!"**

---

1 Mayıs dolayısıyla Vatan Partisi'nin yayınladığı bildiri :

SEVGİLİ İŞÇİ KARDEŞLERİMİZ;

İşte yine 1 MAYIS... İşçi sınıfının asalak, sömürgen, kan içici sermaye dünyasına karşı BİRLİK, DAYANIŞMA, MÜCADELE günü. Dünyanın her yanında milyonlarca işçi, tüm emekçilere öncülük ederek aynı heyecan, aynı şevkle insanın sömürülmediği ve aşağılanmadığı Sosyalist düzeni kurmak için savaşıyor. Bu uğurda akıl almaz fedakârlıklara katlanıyor, oluk oluk kanını akıtıyor, can veriyor. İşçi sınıfı dünyanın üçte birinde sosyalizmi kurdu; diğer üçte birinde emperyalist canavarı dize getirdi; en güçlü emperyalist ülkelerde iktidar adayı haline geldi. Demokrasinin ve dünya barışının biricik teminatı oldu.

İŞÇİ KARDEŞLER!

Bir avuç, vatan - millet satıcısı sömürgen ülkemizde de fabrikaları, makinaları, binaları, toprağı, suyu mülk edinmişler. Tüm değerleri yaratan emekçi yığınlarımızı işsizlik, pahalılık cehenneminde yakıyorlar. Grev yapan işçileri fabrikaların dışına atıyorlar. Toprak isteyen köylüleri köyden sürüyorlar. Elektrik, yol, su isteyen gecekondu sakinlerinin izbelerini başlarına yıkıyorlar. Kurtuluşunu işçi sınıfının kurtuluşundan ayrı görmeyen gençleri kurşunlatıyorlar. Kurtuluşun SOSYALİZM'de olduğunu söyleyen, bu uğurda örgütlenmeye girişen sosyalistleri zindanlarda çürütüyor, kurşunlatıyor, haklarında idam fermanları çıkarıyorlar. Parababaları ellerindeki uçsuz - bucaksız olanaklarla sol cephe içinde kundakçılık yapıp, bölünmüşlük yangınını körüklüyorlar. Kendileri en domuzuna örgütlenirken, halkı örgütsüz bırakıp köleleştiriyorlar. Bu sayede halka ölümlerden ölüm beğendirtiyorlar. Sınıf bilincine ermemiş yığınlarımızı, parababalrının partilerinden birini seçme zorunda bırakıyorlar.

İŞÇİ KARDEŞLER!

Bir avuç asalak, sömürgen, tüm bu aldatmacaları, canavarlıkları, Siyaset İktidarını tekelinde tutarak ve tutabildiği için yapıyor.

Bu kahrolası kölelik düzeninden kurtulmamız, Siyasî İktidarı ele almakla mümkündür.

İŞÇİ KARDEŞLER!

1 Mayıs'ta sosyalizm savaşının saflarını daha sıklaştıralım. İşçi sınıfı partisi etrafında kenetlenip, siyasî iktidar savaşı vererek, 1 Mayısları gerçek anlamına kavuşturalım. Sosyalizm şiarını geniş yığınlara yayalım. Örgütlenmemizi kısıtlayan tüm yasaklamalara karşı mücadeleyi güçlendirelim. Taleplerimiz için daha kararlı dövüşelim. Irkçı - şöven baskılara, savaş kışkırtıcılığına karşı çıkalım. Bütün halkların kardeşliğini haykıralım. Devrimci Gençliğimize sahip çıkalım.

1 Mayıs'ın kutlanışı dâvamıza binlerce yeni savaşçı katsın.

YAŞASIN 1 MAYIS, Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik ve Dayanışması!

YAŞASIN İşçi ve Köyiülerin, tüm Emekçilerin ÖZGÜRLÜĞÜ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

VATAN PARTİSİ

BOCALAYAN TÜRK-İŞ VE SEÇİMLER

"Türkiye işçi sınıfının başına geçirilmiş bir alaturka Amerikan külahı" olan Türk - İş'deki çatırdamalar artık en sağır kulaklara bile ulaşıyor. Son haftaların en önemli konusu ile bu çatırdamalar adeta ayyuka çıktı. Konu, seçim ve "seçimlerde Türk - İş hangi partiyi des teklemeli?" Gürültü bunun üzerine kopuyor. Elbette problemin temelinde seçim olayı yok. Artık işçi sınıfımız, Türk - İş gibi ajan - gangster sendikacıların başına çöreklendiği sendikalarda kolay kolay tutsak edilemez oldu. Türk - İş sendikacılarının birbirlerine girişleri, ne yapacaklarını bilmez hale gelmeleri, her kafadan bir ses çıkması bu yüzden. Artık vadesini doldurma aşamasına gelmekte olan Türk - İş, şimdi "seçimlerde hangi parti desteklenecek" sorusunun cevabını aradı. Sonunda çatırdamakta olduğunu en iyi ifade eden bir karara vardı.

Biz, Türk - İş'i "partiler üstü politika" yapar bilirdik. Demek Türk - İş'de de bir şeyler değişmiş ve değişmekte. Bu değişim, Amerikan tipi gangster sendikacılığın iflâsı sonucunu doğuracak. İşçi yığınlarının ekonomik mücadelesini baltalayan onları kendi yığın örgütlerine (sendikalarına) yabancılaştıran, politikadan uzak tutan bu tür sendikacılık artık topu atmak üzere.

On yıllardır parababalarının partilerinden mebus olan sendikacılar, işçi yığınlarımıza hep "siyasetten uzak durun" öğüdünü verdiler. Ama işçilerimiz artık o siyaset yasağı çemberini kırmaya başlamışlardır. İşçilerimiz, siyasetin ekmek kavgasından ayrılmazlığını kavramaktadırlar. Bezirgân partilerin, sendika kodamanlarının yalanları, demagojileri bu gelişimi önleyememektedir artık.

"SEÇİMLERDE TÜRK - İŞ'İN TAVRI" VE YILAN HİKÂYESİ

Tabandaki uyanış, Türkiye'deki gelişmeler bazı Türk - İş sendikacılarını siyaset üzerine değişik laflar etmeye itti. "Sosyal - Demokrat sendikacılar" diye bilinen bazı Türk - İş sendikacıları "işçi sınıfından yana bir siyasî partiyi destekleyelim" demeye başladılar. Böyle diyen sendikacıların nitelikleri, kişisel niyetleri, samimiyetleri vs. ayrı konu. Belli olan bir şey varsa o da, "partiler üstü politika", "işçiler siyasete karışmamalı", "mektebe, kışlaya, fabrikaya siyaseti sokmayalım" gibi yalanların yutulmadığıdır.

Türk - İş'in son genel kurulunda bu sorun büyük gürültü kopardı. AP ve MHP'ye bağlı sendikacılar kongreden bir karar çıkmasını engelleyip, işi yönetim kuruluna havale ettiler. Eğer yönetim kurulu karara varamazsa olağanüstü genel kurula gidilecekti. Yapılan tüzük değişikliği böyle idi; ünlü "5. madde" tüzüğe bu şekilde eklendi. CHP'nin desteklenmesinin **şimdilik** önüne geçilmişti. Yönetim kurulu Kıbrıs toplantısında bu konu ile ilgili 6 kişilik bir komisyon kurdu; işin ilginç yanı komisyonda 3 AP ve 3 CHP eğilimli sendikacı vardı. Böylece komisyon adeta işlemez hale getiriliyordu. Yönetim kurulu bir de üst komisyon teşkil etti. Bu komisyona da S. Şide, M. Başoğlu ve Ş. Akova alındı. Yani üç üyeden biri MHP, biri AP, üçüncüsü ise CHP eğilimli idi. Kısacası seçimlerde hangi partinin destekleneceği meselesi oldukça garantili bir şekilde **komisyona havale** ediliyordu.

Uzayan tartışmalar, rapor üstüne raporlar işi uyutacak gibiydi. Ama erken seçim kapıyı çalınca, artık Türk - İş sendikacılarına kaçacak yer kalmamıştı. Şaşkına dönen bezirgân sendika ağaları bu kez birbirlerine iyice düştüler. CHP nin desteklenmesini istemeyenler, siyasî partilere adeta kabul etmeleri için hazırladıkları teklifleri götürdüler. Sözde "şartlı destek" vadettiler. Bu oyun da tutmadı. Öte yandan sıcak seçim ortamında genel kurula gidilmesi, CHP'nin desteklenmesi sonucunu verebilirdi. Yapılan tartışmalarda üç görüş çatıştı. Bir kısım sendikacılar CHP'nin açıkça desteklenmesini savundular. Bir kısmı ise eski politikanın devamında ısrar ettiler. Geri kalanlarsa "yeni parti" kurulmasını, bu sayede bu açmazdan kurtulunabileceğini savundular. En sert tartışmalarda bile, birbirlerinin kirli çamaşırlarına yabancı olmayan sendikacılar fazla ileri gitmediler. Yapılan uzun, heyecanlı toplantılardan sonra dağ fare doğurdu :

"Türk - İş, bağlı sendikaları serbest bıraktı..."

BÜTÜN BUNLAR NE DEMEK OLUYOR?

Türkiye'nin en büyük sendikal işçi örgütünün seçimlerle ilgili bu kararı, birçok yönden anlamlı. Türk - İş, bazı sendikacılarının önerdiği gibi yeni bir parti kurup, siyasî alanda işçi sınıfını temsil etme iddiasına kalkışamıyor. Türk - İş yöneticileri sendikal alanda bile üyelerine güven veremez durumdalar. Son Yönetim Kurulu toplantısında bazı sendikacılar üstü kapalı bile olsa, diğerlerini işverenlerle kapalı kapılar ardında toplantılar yapmakla itham edebildiler. Bu şartlarda nerede kaldı ki, Türk - İş yöneticileri işçi sınıfına siyasî öncülüğe kalkışabilsinler. Türk - İş "Partiler - üstü politika" da da ısrarlı olamadı; bu demogoji artık hepten tesirsiz, hepten iflas etmiş durumda. Yine Türk - İş'e bağlı sendikalarda yönetimi gasbetmiş AP ve MHP'li sendikacıların ağırlığı, CHP'nin des teklenmesini önledi. Böylece de alı-

(Devamı 3. Sayfada)

İŞTE TÜRK-İŞ

— 20 Nisan tarihli 7 Gün Dergisi'nden alınmıştır —

İBRAHİM DENİZCİER (TEK GIDA - İŞ) : **"...Biz zaten güç durumdayız. Parti desteklemeyi başaramayız. Daha önce de önermiştim. Parti kuralım. Bu görüşümde ısrar ediyorum. Parti kurduğumuz takdirde TÜRK - İŞ'i de bölünmekten kurtarmış oluruz."**

MUSTAFA ŞAHİN (DERİ - İŞ) : **"...Biz yönetim kurulu üyeleri olarak bir çıkmazın içindeyiz. Bu Türk - İş'i yıpratıyor."**

ŞEVKET YILMAZ (TEKSİF) : **"...Çeşitli herzeler karıştırılıyor. Biz de bu herzeleri karıştıracağız. 10.uncu genel Kurul'da tüzük maddesi böyle geçmemişti. Tüzüğe bu maddeyi kim soktu? (...) Eğer Türk işçisinin olan bir partiyi kurmazsanız, Türk - İş'i batırırsınız. Bu işlerden vaz geçelim, bir siyasî parti kuralım. (...) Tüzüğün 5.nci maddesinin ihlal edildiğini söylüyor. Görüyorum ki, tüzüğü çiğneyenler tüzüğe sahip çıkmaktadır. Ben tüzüğün bu maddesinin zaten Genel Kurul'dan geçtiği gibi yazıldığına inanmıyorum. Sonradan değiştirilmiştir."**

HALİT MISIRLIOĞLU (YOL - İŞ) : **"Bu iddiayı yapan arkadaşımın lideri ipoteklidir. Sermayeye ipoteklidir. Asıl bunlar ipoteklerini çözdürsünler."**

KENAN DURUKAN (HARB - İŞ) : **"...Türk - İş kof bir teşkilâttır."**

FEVZİ BAŞTÜRK (KAUÇUK - İŞ) : **"...Türk - İş tüzüğünün içinde, Türk - İş'e bağlı sendikaların temsilcisi işçi arkadaşlarımla toplantı yaptım. Bu toplantıları yapmaya devam edeceğim. Bu toplantılar açıkta, basın önünde yapılmaktadır.**

...Biz bu toplantıyı işverenlerle yapmadık. Biz bu toplantıyı kapalı kapılar ardında, işverenlerle yapmadık. İşverenlerle toplantı yapmaya alışık olanlar, gizli kapılar ardında buluşanlar, şimdi bizim de toplantı yaparken kendileri gibi bir takım ihanetler içinde olacağımızı düşündükleri için galiba rahatsız oldular."

HALİL TUNÇ (GENEL BAŞKAN) : **"...Ben kimlerin partiler**

(Devamı 3. Sayfada)

Gençliğin Tanımı

Gençliğin örgütlenmesine girmeden önce gençliğin ne olduğunu bilmek gerekir. Bu doğrultuda ilk yazı, Gençliğin tanımı **oluyor ikinci yazı** emperyalist ülkelerde ve geri ülkelerde gençlik **üçüncü yazı ise** Jön Türkler ve devrimci geleneği nedir? **Olacak. Bu konular bilince çıkarıldığında gençliğin örgütlenmesi anlaşılabilecektir.**

Konumuz : Aydın gençlik olduğuna göre, kısaca "gençlik" sözcüğüyle anlatılmak istenen de : Aydın gençliktir.

Konuya şu soruyla girelim: Bir toplumsal kesim olarak gençliği nasıl tanımlayabiliriz?

Bu soruya cevap aramadan önce, kısaca TANIM (TARİF) kavramını ele almak gerekiyor.

Gençliğin ne olduğunu anlamaya çalışırken, yalnızca bir tanım formülasyonunun çerçevesiyle yetinemeyiz. Onun farklı zaman ve yerlerdeki kaçınılmaz gelişim zorunlukları ve diğer toplumsal süreçlerde etki tepkileri de incelenmelidir.

A — TANIM (TARİF)

Evrende herşey **"akar"**. Evren: bir süreçler (proseler) kompleksidir. Bu, **"bütün zamanların"** tek değişmez yasası olduğuna göre: olayları açıklayabilmek: herşeyden önce, onları, **"Tarihçil gelişimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığıyla ortaya çıkan gerçeklikler"** olarak ele almayı gerektirir.

Tanım ise, bir olayı veya nesneyi tarihcil gelişim içinde, bütün bağlantılarıyla değil; nisbeten gelişkin, ideal ve değişmez yönleriyle, **"en basit, en ortak"** yanlarıyla sınırladığı için: **"az çok yüzeyde kalan bir bilim çerçevesidir"** (Hegel); ve **Bilimsel açıdan bakıldığında bütün tanımlar pek az değer taşırlar"** (Engels).

Öte yandan, tanım'lar: **"Pratik amaçlarla kullanmak bakımından", "kaçınılmaz eksikleri unutulmamak koşuluyla", "çok elverişlidir ve yerinde kullanılırsa, hiç bir zararları olmaz"** (Engels).

Demek ki, gençliğin ne olduğunu anlamaya çalışırken, yalnızca bir tanım formülasyonunun çerçevesiyle yetinemeyiz. Onun farklı zaman ve yerlerdeki kaçınılmaz gelişim zorunlukları ve diğer toplumsal süreçlerde etki - tepkileri de incelenmelidir.

Bu incelemeye, eklektik bir gençlik tanımının eleştirisiyle girmek, konuya daha bir açıklık getirecektir.

B — EKLEKTİK BİR TANIMIN ELEŞTİRİSİ

Sosyalist yazınımızda gençliğin pek tipik olan bir tanımına sık sık rastlanır. "Marksist" terminolojiyi bol bol kullanarak yapılan bu tanım pek çok yanlışları içerir ve hemen hemen hiç bir bilimsel değeri yoktur. İşte bunlardan bir kaçı :

"Öğrenci gençliğin büyük çoğunluğunun küçük burjuvaziden gelmesi, üretimin dışında oluşları..." (A. Muhtar Sökücü, **"İlerici Gençler Derneği Başkanı İle Bir Konuşma"**; ÜRÜN, Mart-76, s. 38).

"Genellikle bir küçük burjuva ortamı olan ve üretim sürecinin dışında bulunan öğrenci gençlik" (Gençlik Hareketinin Bölünmüşlüğü, KİTLE, Eylül-76, sayı: 126).

Bu tarzda tanımlamaların daha "sistematik" bir örneği :

"Doğrudan doğruya üretim süreci içinde olmayan, çeşitli sosyal sınıf ve tabakalardan gelen, büyük çoğunluğuyla küçük - burjuva kökenli olan gençlik kendi başına bir sosyal sınıf değildir." (Gençlik Sorunu, KİTLE, sayı: 8).

Diğer ikisiyle aynı mantığın ürünü olan bu tipik tanımda, tek doğru nokta: **"Gençliğin kendi başına bir sosyal sınıf"** olmadığı yargısıdır. Bu yargıda bile yanlış olan yan: **"kendi başına"** ayrımıdır. Sanki, **"kendi başına"** olmadığı zaman SOSYAL SINIF olabilirmiş gibi bir anlam çıkıyor.

Gençlik: neden bir sosyal sınıf değildir?

Tanımda iki gerekçe öne sürülüyor. Birincisi **"üretim süreci içinde"** olmamak; diğeri: **"küçük burjuva kökenli"** olmak.

Birincisi **"üretim süreci içinde"** olmak ya da olmamak. Bir sınıf olmayı belirlemez ve **"sınıf"** kavramını açıklama bakımından bir değer taşımaz. Örneğin, köylüler, zanaatkârlar: **"üretim süreci içinde"**dirler ama bir sınıf değil, TABAKALAR yığınıdırlar. Ve yine, işveren sınıfı, **"üretim süreci içinde"** olmamasına rağmen, bir sosyal sınıftır.

Demek ki; sınıfları **"ÜRETİM SÜRECİ"** kavramıyla tanımlamaya çalışmak bir çıkar yol değildir. **"Üretim süreci"**nin içinde ya da dışında olma kavramı, çeşitli teknik, ekonomik olguları açıklamak bakımından yararlı olabilir ama yukarı örnekteki gibi yersiz bir kullanım hiç bir anlam taşımaz.

Örneğin, üretim nesnesi, üretim araçları (üretimde kullanılan makinalar; bunları hareket ettiren enerji vs.) de "üretim süreci içinde"dir. Ama bir sosyal sınıf olmak bir yana TEKNİK ÜRETİCİ GÜÇleri oluştururlar.

Ve yine çağımızda, henüz bir eğilim şeklinde olan yeni bir gidiş vardır. Bilimsel teknik devrim sonucu, elektronik otomasyon sayesinde tamamen otomatik, kapalı, üretim birimleri; fabrikalar kurulabilmektedir. Bu durumda işçi, üretimin İÇİNDE değil, YANINDA yer almakla birlikte; işçi sınıfı niteliğini yitirmez.

Zaten, özellikle emperyalist ülkelerde ileri sürülen, işçi sınıfının ortadan kalktığı, devrimciliğini yitirdiği yönündeki revizyonist, oportünist "teori"lerin kaynağı SINIF kavramının bu tür eklektik tanımlarındadır.

İkincisi: Gençliğin bir sınıf olmadığına ölçüt olarak bir de **"küçük burjuva kökenli olmak"** öne sürülmektedir. Çeşitli sosyal sınıf ve tabakalardan gelmek, **"küçük burjuva kökenli"** olmak ta bir sınıf olmamayı belirlemez. Hatta işçi sınıfımız kadar kökeni küçük burjuva sınıf yoktur. Köken: olsa olsa, gençlik içindeki farklı eğilimlerin bir sebebi olabilir. Ama bu da öyle pek genel geçer bir kural olarak görünmüyor.

Evet, gençlik bir sosyal sınıf değildir ama sosyal sınıf olmaması yukarıdaki tanımda sıralanan anlamsız, eklektik gerekçeler yüzünden de değildir. Peki, sosyal sınıf nedir?

SOSYAL SINIF: **"Toplumun «EGEMEN EKONOMİ» ilişkilerinde («üretim süreci içinde» değil) DOLAYSIZCA, yani BİRİNCİ KERTEDE görevli bulunan insan kümeleridir."** (H. Kıvılcımlı, GENEL OLARAK SOSYAL SINIFLAR).

Bir üretim yordamı üzerinde DOLAYSIZCA görevli bulunan sosyal sınıflar, başlıca iki karakterle birbirinden ayırdedilirler :

1 — O sınıfların DURUMLARI başka başkadır.

2 — O sınıfların ÇIKARLARI başka başkadır.

"Modern toplumda İŞVEREN sınıflarının durumu: ÜST ve GÜDÜCÜ sınıf olmak; işçi sınıfının durumu; ALT ve GÜDÜLEN SINIF olmaktır. Gene modern toplumda İŞVEREN sınıfının çıkarı: elinden geldiği kadar çok artı - değer koparmak, yani SÖMÜRMEK; işçi sınıfının çıkarı ise, elinden geldiği kadar az ARTI - DEĞER koparttırmak, yani SÖMÜRÜLMEMEKTİR. (a.g.e.)

Demek ki, sınıf olmanın şartı: **"EGEMEN EKONOMİ"** ile **"DOLAYSIZ"** görevdir.

Egemen ekonomiden söz edildiğine göre: demek bir de EGEMEN OLMAYAN EKONOMİ vardır. Bu ekonomi tarihin kalıntısı olarak bulunur. Köylülerin, esnafların küçük üretimi gibi. Bunlara ANTİKA KÜÇÜK - BURJUVA TABAKALAR denir. Geçmiş tarihin yadigârıdırlar.

Bir de, egemen ekonomi ile DOLAYSIZ görev ayrımı var. Demek ki; egemen ekonomi ile DOLAYLI ilişkide bulunan insan kümeleri de var. İşte, üretimin ve toplumun teknik ve idarî güdümünde yer alan aydınlar ve ustabaşıların üretimle ilişkileri DOLAYLI yoldan olduğundan bunlara "MODERN KÜÇÜK BURJUVA TABAKALAR" denir..

Antika ve modern tabakalar tersine orantılı bir gelişim gösterirler. **"Tarihin yadigârı olan"** köylüler ve esnaflar azalırken; **"modern güdümün yadigârı olan"** gözeticiler ve aydınlar artar.

Gençlik (Gençlikten kasıt, Aydın Gençliktir) : Aydındır, yani, modern küçük burjuvadır. Ama aydınların kendine has özellikler gösteren bir KESİMİDİR.

Peki gençlik nedir? (Gençlikten kasıt: AYDIN GENÇLİKTİR)

Gençlik te herşeyden önce AYDINDIR. Ve aydınlar: **"Modern güdümün yadigârı"** sosyal tabakalardandır, egemen ekonomi ile ilişkileri dolaylı yoldan; **"idare, siyaset güdümleri için olur."**

Demek ki, gençlik; aydındır, yani, modern küçük burjuvadır. Ama aydınların kendine has özellikler gösteren bir KESİMİDİR.

Gençlik, egemen ekonomi ile dolaylı yoldan ilişkide bile değildir. Henüz bu ilişki için: hazırlanma, yetiştirilme dönemindedir. Bu nedenle Dimitrof şöyle der: **"Öğrenciler kapitalist sistemin korunmasında ve devamında yüksek öğrenimlerini kapsayan umut ve isteklerini gerçekleştirecek baştan hazırlanmış şartı görürler."**

Öte yandan gençlik: **"aydınların en duyarlı kesimi"**dir (Lenin). Bu duyarlılık nereden gelir? Pek çok nedenleri var. Birkaçını şöyle sıralayabiliriz :

Genel olarak genç kuşaklara has bazı özellikler:

Birincisi: Yaşlı kuşaklar için nisbeten soyut bir imkân olan şartlar, genç kuşaklar için yaşanan bir gerçeklik olarak ortaya çıkar. Bu nedenle bilimin yaşlı kuşaklarda pek yankı bulamayan öngörüleri genç kuşakların bilincinde, bu kuşakların yaşadığı sosyal şartlardan kaynaklanan uygun bir ortam bulur.

İkincisi: Gençlere DELİ-KANLI denmesi de boşuna değildir. Biyolojik yasalar gereği, her canlı gençliğinde enerji doludur, eylemcidir.

Üçüncüsü: Gençler henüz ev-bark, çoluk çocuk sahibi olmadıkları için, henüz başkalarının doğrudan sorumluluklarını yüklenmemişlerdir. Yaşlı ve "sorumlu"lara nazaran daha "sorumsuz", aile sorumluluklarından "hür" sayılabilirler. Yaşlı kuşakların "belini büken" "viran olası hanede evlâd-ü iyal" yoktur. Bu nedenle genç kuşaklar daha diğergâmı, daha atılgan olurlar.

Batı Avrupa'da 19. yüzyılın ikinci yarısındaki gençlikte II. Dünya Savaşı sonrasındaki gençlikte, yukarıdaki soyut kaneva içinde yer alır ama, bu iki dönem gençliği arasında çok farklar vardır.

Burada bir kaçını tespit ettiğimiz genel olarak genç kuşaklara has özelliklerin ve aydınların konumundan doğan özelliklerin sentezi aydın gençliğin SOYUT GENEL karakterini belirler. Ama öte yandan, ayrı ülkelerde ve ayrı zamanlarda gençliğin neden ayrı düşünce ve davranışlar gösterdiğini açıklamaya yetmez. Örneğin Batı Avrupa'da 19. yüzyılın ikinci yarısındaki gençlik te II. Dünya Savaşı sonrasındaki gençlik te, yukarıdaki soyut kaneva içinde yer alır ama, bu iki dönem gençliğin arasında çok farklar vardır. Bu farkları açıklayabilmek için, onları tarihcil gelişim içinde; **"tarihcil gelişimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığıyla ortaya çıkan gerçeklikler olarak"** ele almak gerekir.

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Sahibi: Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür: Emin Zülfikâr / Adres: Nuruosmaniye Cad. Garant İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel : 27 45 71 / Son Baskı Tarihi: 2 Mayıs 1977

Abone Şartları : 6 Aylık 30 TL., Yıllık 60 TL.